

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 4

Vydána dne 30. ledna 1962

Cena Kčs 1,20

O B S A H:

7. Vyhláška Ústřední rady odborů, ministerstva zdravotnictví a Státního úřadu sociálního zabezpečení, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o náhradách při úrazech a nemocích z povolání
8. Vyhláška ministerstva zdravotnictví, Státního úřadu sociálního zabezpečení a Ústřední rady odborů, kterou se upravuje společné uplatňování nároků na náhradu nákladů léčebné péče, dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení a rozhodování o nich (vyhláška o regresních náhradách)
-

7

VYHLÁŠKA

Ústřední rady odborů, ministerstva zdravotnictví a Státního úřadu sociálního zabezpečení

ze dne 9. ledna 1962,

kteřou se provádějí některá ustanovení zákona o náhradách při úrazech a nemocích z povolání

Ústřední rada odborů, ministerstvo zdravotnictví a Státní úřad sociálního zabezpečení v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady a orgány stanoví podle § 12 odst. 1 a § 30 odst. 1 a 2 zákona č. 150/1961 Sb., o náhradách při úrazech a nemocích z povolání (dále jen „zákon“):

Oddíl první

Výkon zaměstnání a přímá souvislost s ním

(K § 1 zákona)

§ 1

[¹] Výkonem zaměstnání je výkon práce, který vyplývá z obsahu pracovního závazku pracovníka. Výkonem zaměstnání je také jiná činnost, konaná pro podnik, zejména činnost vykonávaná na příkaz podniku, na podnět společenské organizace v závodě, na podnět spolupracovníků, popřípadě i činnost vykonávaná z vlastní iniciativy, pokud k ní pracovník nepotřebuje zvláštního oprávnění nebo ji nekoná proti výslovnému zákazu podniku. Výkonem zaměstnání na pracovní cestě je taková čin-

nost, která je předmětem pracovní cesty nebo která svým druhem a zaměřením souvisí s předmětem a účelem pracovní cesty anebo je konána ve prospěch podniku. Pracovní cestou je cesta konaná na příkaz podniku z místa pravidelného pracoviště pracovníka nebo jeho bydliště do místa, které není jeho pravidelným pracovištěm, a zpět.

[²] V přímé souvislosti s výkonem zaměstnání je příprava k výkonu práce a všechny úkony potřebné k výkonu práce anebo obvyklé během práce (například svačiny), jakož i nutné úkony po skončení práce, například umývání v umývárně, oblékání v šatně, cesta do místa hromadného závodního stravování v prostorách podniku a stravování v něm. Je-li toto místo mimo prostor podniku, platí to obdobně, pokud jde o stravování v rámci pracovníkovy pracovní doby. V přímé souvislosti s výkonem zaměstnání není však cesta z bydliště k místu vstupu do podniku a zpět, v zemědělských závodech cesta z bydliště na určené pracoviště nebo určené shromaždiště.

[³] V přímé souvislosti s výkonem zaměstnání je i výkon činnosti, která napomáhá k plnění politických, hospodářských a sociálních úkolů podniku,

například výkon funkce člena orgánu základní organizace Revolučního odborového hnutí. Za těchto podmínek je v přímé souvislosti s výkonem zaměstnání i školení organizované vedením podniku nebo společenskou organizací v podniku, popřípadě nadřízeným orgánem podniku nebo školení pro funkcionáře společenské organizace v podniku, organizované vyšším orgánem této organizace, kterým se sleduje zvyšování politické a odborné připravenosti pracovníků, jakož i cesta na takové školení a zpět.

Oddíl druhý

Náhrada ušlého výdělku a náhrada pozůstalým

§ 2

Původní výdělek

(1) Při výpočtu náhrady ušlého výdělku podle dalších ustanovení této vyhlášky se vychází z čistého výdělku, kterého poškozený dosahoval před pracovním úrazem nebo nemocí z povolání (dále jen „původní výdělek“). Původní výdělek se vypočte tak, že se z hrubého výdělku zúčtovaného za posledních 12 kalendářních měsíců před úrazem zjistí průměrný měsíční hrubý výdělek a odečte se od něho daň ze mzdy podle sazby příslušné pro pracovníka ve mzdovém období, v němž vznikla pracovní neschopnost z důvodů pracovního úrazu nebo nemoci z povolání (dále jen „pracovní úraz“). K jednorázovým odměnám se přitom nepřihlíží. Pokud je původní výdělek základem pro výpočet náhrady ušlého výdělku po skončení pracovní neschopnosti, nepřihlíží se u pracovníků konajících v době pracovního úrazu práce zařazené podle předpisů o sociálním zabezpečení do I. pracovní kategorie k částce přesahující 2200 Kčs měsíčně, u pracovníků konajících práce zařazené do II. pracovní kategorie k částce přesahující 1800 Kčs měsíčně a u pracovníků konajících práce zařazené do III. pracovní kategorie k částce přesahující 1800 Kčs měsíčně.

(2) Netrval-li pracovní poměr poškozeného v den pracovního úrazu celou uvedenou dobu, vypočte se původní výdělek z hrubého výdělku zúčtovaného v době ode dne vzniku pracovního poměru do konce kalendářního měsíce předcházejícího měsíci, v němž pracovník byl uznán neschopným práce z důvodů pracovního úrazu. Netrvalo-li zaměstnání ještě celý kalendářní měsíc, bere se za základ výpočtu původního výdělku průměrný hrubý výdělek, jehož dosáhli v době 3 kalendářních měsíců před pracovním úrazem pracovníci vykonávající v podniku stejnou práci nebo práci téhož druhu odpovídající kvalifikaci poškozeného pracovníka před pracovním úrazem.

(3) Došlo-li v době uvedené v předchozích odstavcích k trvalé změně základní mzdy pracovníka, přihlíží se při výpočtu původního výdělku jen k době po této změně; přitom se použije obdobně ustanovení odstavce 2.

(4) U pracovníka, který část doby uvedené v předchozích odstavcích nepracoval proto, že byl na dovolené nebo pro důležité překážky v práci, se při výpočtu původního výdělku nepřihlíží k době, v níž z uvedených důvodů nepracoval, ani k náhradám mzdy, které mu byly za uvedenou dobu vyplaceny.

(5) Jestliže pracovník byl v době pracovního úrazu se souhlasem podniku, v němž má své hlavní zaměstnání, alespoň 6 měsíců ve vedlejším zaměstnání nebo po tuto dobu pracoval v jednotném zemědělském družstvu, zahrnuje se do původního výdělku i průměrný čistý výdělek z takové činnosti.

(6) Utrpěl-li pracovník pracovní úraz ve vedlejší činnosti, zahrnuje se do původního výdělku i průměrný čistý výdělek z hlavního zaměstnání.

§ 3

Výpočet náhrady ušlého výdělku po dobu pracovní neschopnosti

(K § 5 zákona)

Při výpočtu náhrady ušlého výdělku po dobu pracovní neschopnosti poškozeného se vychází z rozdílu mezi původním výdělkem a nemocenským, které mu podle zákona náleží.

§ 4

Umístování poškozeného pracovníka

(K § 6 zákona)

(1) Povinnost podniku postarat se o umístění poškozeného trvá až do doby, kdy pracovníku byl přiznán invalidní nebo starobní důchod.

(2) Povinnost postarat se o umístění poškozeného má podnik i v případě, kdy poškozenému byl odňat invalidní důchod, který pobíral následkem pracovního úrazu, nebo tento důchod byl pozměněn na částečný invalidní důchod při pracovním úrazu. Tuto povinnost má též k poživateli starobního důchodu, který utrpěl pracovní úraz po přiznání starobního důchodu, nejdéle však do 70 let jeho věku.

(3) Jestliže poškozený pro zhoršení svého zdravotního stavu následkem pracovního úrazu nemůže nadále zastávat místo, které mu podnik odpovídající za toto ublížení na zdraví opatřil, je tento podnik povinen opatřit mu jiné místo odpovídající podmínkám uvedeným v § 6 zákona.

Náhrada ušlého výdělku po skončení pracovní neschopnosti

(K § 7 a 8 zákona)

§ 5

Výpočet náhrady ušlého výdělku

(1) Náhrada ušlého výdělku po skončení pracovní neschopnosti (§ 7 zákona) činí rozdíl mezi pů-

vodním výdělkem pracovníka a jeho čistým výdělkem po skončení pracovní neschopnosti z důvodu pracovního úrazu (dále jen „výdělek po pracovním úrazu“) s připočtením případného částečného invalidního důchodu při pracovním úrazu. Náhrada spolu s výdělkem poškozeného a s případným částečným invalidním důchodem při pracovním úrazu nesmí však činit více, než by činil invalidní důchod pracovníka v nejvyšší výměře podle předpisů o sociálním zabezpečení (zaopatření), určený ke dni pracovního úrazu; toto omezení neplatí, jestliže původní výdělek je alespoň o 10 % vyšší než invalidní důchod v nejvyšší výměře.*) Ke snížení důchodů podle předpisů o sociálním zabezpečení se nepřihlíží.

(2) Byl-li pracovník pro ohrožení nemocí z povolání převeden na jinou práci a nemoc z povolání byla zjištěna teprve po tomto převedení, je rozhodujícím dnem pro stanovení náhrady podle odstavce 1 den tohoto převedení, je-li to pro pracovníka výhodnější.

(3) Ode dne, kdy poškozenému po pracovním úrazu byl přiznán starobní nebo invalidní důchod, náleží mu náhrada ve výši odpovídající průměrně vyplácené náhradě ušlého výdělku po skončení pracovní neschopnosti za posledních 12 kalendářních měsíců před tímto dnem a byla-li vyplácena jen po kratší dobu, za tuto dobu; náhrada však nepřísluší, jestliže průměrný roční výdělek, který je podle předpisů o sociálním zabezpečení (zaopatření) základem pro stanovení výše starobního nebo invalidního důchodu, je stejný nebo vyšší než hrubý výdělek, který byl základem pro výpočet původního výdělku poškozeného pracovníka (§ 2).*)

(4) Nemůže-li podnik sám zjistit průměrný roční výdělek pracovníka podle předpisů o sociálním zabezpečení, požádá o jeho sdělení Státní úřad sociálního zabezpečení.

* Příklad č. 1

Průměrný roční výdělek, z něhož se pracovníku vypočítává invalidní důchod, činí 18 000 Kčs. Invalidní důchod v nejvyšší výměře činí u pracovníka III. pracovní kategorie 85 % z tohoto výdělku, tj. 1275 Kčs měsíčně. Po skončení pracovní neschopnosti z důvodu pracovního úrazu má pracovník čistý výdělek 1100 Kčs. Náhrada, kterou mu bude podnik vyplácet, činí 175 Kčs (tj. rozdíl mezi částkami 1275 a 1100 Kčs).

Příklad č. 2

Pracovníku s výdělkem uvedeným v příkl. č. 1 byl přiznán částečný invalidní důchod při pracovním úrazu v částce 600 Kčs měsíčně. Po pracovním úrazu pracuje s polovičním pracovním úvazkem a vydělává si 600 Kčs čistých. Podnik mu bude doplácet měsíčně náhradu 75 Kčs (tj. rozdíl mezi částkou 1275 Kčs a součtem částečného invalidního důchodu 600 Kčs a výdělku 600 Kčs).

Příklad č. 3

Ženatý pracovník III. pracovní kategorie s jedním dítětem utrpěl v dubnu 1962 pracovní úraz, který způsobil trvalé snížení pracovní schopnosti. V letech 1957—1960 si vydělával průměrně 1500 Kčs měsíčně hrubých. Od 1. 1. 1961 byl po zvýšení kvalifikace přefazován na jinou práci a jeho výdělek se zvýšil na 1800 Kčs měsíčně hrubých, takže jeho průměrný čistý měsíční výdělek za 12 kalendářních měsíců před pracovním úrazem činil 1588 Kčs (původní výdělek). Po pracovním úrazu si vydělává měsíčně 1250 Kčs čistých. Průměrný roční výdělek podle předpisů o sociálním zabezpečení v letech 1957—1961 je 18 720 Kčs. Invalidní důchod v nejvyšší výměře by činil 85 %, tj. 1288 Kčs měsíčně. Původní výdělek je tedy vyšší o 19,8 % než invalidní důchod v nejvyšší výměře. Pracovníku přísluší od podniku náhrada ve výši 338 Kčs měsíčně (tj. rozdíl mezi částkami 1588 a 1250 Kčs).

*) § 8 zák. č. 55.1956 Sb., o sociálním zabezpečení zaměstnanců.

§ 6

Výdělek po pracovním úrazu

(1) Výdělek poškozeného po pracovním úrazu se stanoví průměrnou částkou zjištěnou z čisté mzdy poškozeného za 3 kalendářní měsíce po skončení pracovní neschopnosti pro úraz; přitom se nepřihlíží k jednorázovým odměnám. Dojde-li později ke změně výdělku poškozeného, stanoví se na návrh podniku nebo poškozeného výdělek po pracovním úrazu znovu, jestliže průměrná částka za posledních 3 kalendářní měsíce se od předchozí liší alespoň o 5 %.

(2) Jestliže podnik, který je povinen náhradu poskytovat, prokáže, že poškozený svou vinou dosahuje v zaměstnání nižší výdělek než jakého dosahují průměrně pracovníci vykonávající v podniku stejnou práci nebo práci téhož druhu, odpovídající kvalifikaci poškozeného pracovníka před pracovním úrazem, vychází se při výpočtu náhrady ušlého výdělku z výdělku, kterého tyto pracovníci průměrně dosahují.

(3) Sníží-li se poškozenému jeho výdělek po pracovním úrazu z důvodů, které nesouvisí s jeho zdravotním stavem následkem pracovního úrazu (například při pracovní neschopnosti z jiného důvodu, změně místa z rodinných důvodů, změně mzdových podmínek), nepřihlíží se při výpočtu náhrady ušlého výdělku k tomuto snížení a vychází se z čistého výdělku, kterého poškozený dosahoval v posledních 3 kalendářních měsících před touto změnou.

§ 7

Invalidní důchod

Invalidní důchod podle § 8 zákona vyměří orgán sociálního zabezpečení na základě dokladu o odpovědnosti podniku za pracovní úraz, kterému je prohlášen podnik o uznání této odpovědnosti, dohoda mezi podnikem a poškozeným nebo pravomocné rozhodnutí rozhodčího orgánu nebo soudu.

§ 8

Náhrada ušlého výděлку v některých zvláštních případech

[1] Jestliže původní výdělek pracovníka, který se stal po pracovním úrazu invalidním, je alespoň o 10 % vyšší než invalidní důchod v nejvyšší výměře, náleží pracovníkovi od podniku, který za pracovní úraz odpovídá, náhrada ve výši rozdílu mezi původním výdělkem a invalidním důchodem v nejvyšší výměře: k případnému snížení tohoto důchodu se nepřihlíží.*]

[2] Stal-li se pracovník invalidním nebo částečně invalidním po pracovním úrazu, který utrpěl do 5 let po skončení výchovy k povolání v učebním poměru nebo po absolvování všeobecně vzdělávací, odborné nebo vysoké školy, přísluší mu od podniku, který za pracovní úraz odpovídá, náhrada. Náhrada činí rozdíl mezi invalidním důchodem pracovníka v nejvyšší výměře, popřípadě mezi výdělkem poškozeného po pracovním úrazu s připočtením případného částečného invalidního důchodu při pracovním úrazu a průměrným čistým výdělkem omezeným podle § 2 odst. 1, kterého v době 3 měsíců před pracovním úrazem dosáhl pracovníci vykonávající v podniku stejnou práci nebo práci téhož druhu, odpovídající kvalifikaci poškozeného pracovníka před pracovním úrazem.

§ 9

Pracovníkovi, který pracovní úraz utrpěl v sezónním zaměstnání nebo v zaměstnání sjednaném na dobu přechodné potřeby, náleží po skončení jeho pracovní neschopnosti ode dne, kdy měl jeho pracovní poměr skončit, náhrada ušlého výděлку jen do částky odpovídající invalidnímu důchodu v nejvyšší výměře: toto omezení však neplatí, lze-li podle okolností důvodně předpokládat, že by poškozený byl i dále trvale zaměstnán.

§ 10

[1] Utrpí-li pracující poživatel starobního důchodu pracovní úraz, který nezpůsobí jeho invaliditu, bere se za základ pro stanovení výše náhrady jen jeho výdělek po přiznání starobního důchodu.

[2] Náhrada ušlého výděлку po skončení pracovní neschopnosti (§ 5) se v tomto případě poskytuje, pokud poškozený sám nepřestal být zaměstnán z důvodů, které nesouvisí s jeho pracovním úrazem, jinak nejdéle do 70 let jeho věku.

*) Příklad

Zemřelý pracovník II. pracovní kategorie s dvěma dětmi utrpěl v únoru 1962 pracovní úraz, následkem něhož se stal invalidní. V letech 1957—1959 si vydělával průměrně 1600 Kčs měsíčně hrubých. Od 1. ledna 1960 byl po zvýšení kvalifikace přefazován na jinou práci a jeho výdělek se zvýšil v průměru na 1900 Kčs měsíčně hrubých, takže jeho čistý výdělek za posledních 12 kalendářních měsíců před pracovním úrazem činil 1738,30 Kčs (původní výdělek).

Průměrný roční výdělek podle předpisů o sociálním zabezpečení v letech 1957—1961 je 20 640 Kčs. Invalidní důchod v nejvyšší výměře, který pracovníkovi byl přiznán, činí 1462 Kčs měsíčně. Poněvadž původní výdělek je vyšší o více než 10 % než jeho invalidní důchod v nejvyšší výměře, přísluší mu od podniku náhrada 276,20 Kčs měsíčně (tj. rozdíl mezi částkou 1738,30 a částkou 1462 Kčs). V případě, že podnik odpovídá jen zčásti, např. z 50 %, přísluší mu náhrada 138,15 Kčs měsíčně.

§ 11

Výplata náhrady ušlého výděлку

Náhradu ušlého výděлку po pracovním úrazu vyplácí podnik pravidelně jednou měsíčně.

§ 12

Náhrada škody pozůstalým

(K § 10 zákona)

[1] Náklady pohřbu jsou zejména náklady účtované pohřebním ústavem, hřbitovní poplatky, smuteční oznámení, jedna třetina skutečných nákladů na smuteční ošacení, dále výlohy cestovní, náklady na zřízení pomníku nebo desky a úpravy hrobu. Nahrávají se jen náklady přiměřené; náhrada nákladů na zřízení pomníku nebo desky nesmí přesáhnout částku 5000 Kčs.

[2] Podnik hradí náklady tomu, kdo je vynaložil. Náklady na smuteční ošacení a cestovní výlohy se však nahrávají jen nejbližším příslušníkům rodiny a domácnosti zemřelého.

§ 13

Jednorázové odškodnění pozůstalým, kteří mají nárok na důchody pozůstalých (§ 10 odst. 3 zákona), poskytne podnik na základě dokladů o přiznání důchodů pozůstalých.

§ 14

[1] Jestliže pracovník následkem pracovního úrazu zemřel, náleží osobám, pokud nemají nárok na důchody pozůstalých, náhrada toho, co jim ušlo, jestliže byly na výdělek zemřelého odkázány svou výživou a jejich výživu nelze dostatečně zabezpečit; náhrada proto nepřisluší osobám, které si mohou svou výživu zabezpečit samy ze svého pracovního příjmu.

[2] Jestliže výživu pozůstalých mohou zajistit též osoby, které mají vůči nim zákonnou vyživovací povinnost, poskytne se náhrada jen do výše odpovídající částce, kterou by zemřelý byl povinen pozůstalým poskytovat.

[3] Výše náhrady se určí podle počtu oprávněných osob a podle stupně jejich potřebnosti tak, aby náhrada, kterou podnik všem oprávněným poskytne, nepřesáhla celkem více než 1600 Kčs měsíčně.

Způsob a rozsah náhrady škody ostatních osob

(K § 11 a 12 zákona)

§ 15

Pro náhradu škody ostatním osobám, které na ni mají podle zákona nárok, platí odchylky uvedené v dalších ustanoveních této vyhlášky.

§ 16

Členové JZD

(1) Při výpočtu náhrady ušlého výdělku člena jednotného zemědělského družstva a osob, které v družstvu trvale pracují a nejsou k družstvu v pracovním poměru ani jeho členy, jako např. rodinní příslušníci člena družstva apod. (dále jen „člen družstva“), vychází se při určování jeho původního výdělku i jeho výdělku po pracovním úrazu z ročního příjmu člena družstva; při výpočtu náhrady po skončení pracovní neschopnosti nebo při invaliditě se nepřihlíží k částce ročního příjmu přesahující 19 200 Kčs.

(2) Původní výdělek u členů jednotných zemědělských družstev s peněžitým odměňováním se stanoví přiměřeně podle § 2. Základem pro stanovení původního výdělku u členů ostatních JZD je počet pracovních jednotek, které člen družstva odpracoval v kalendářním roce před pracovním úrazem; nepracoval-li z vážných důvodů po část této doby, je základem počet pracovních jednotek, které by byl odpracoval se zřetelem ke svým osobním schopnostem a pracovním možnostem družstva. Odměna za pracovní jednotku se stanoví každý rok ve výši odpovídající výši odměny za pracovní jednotky ostatních členů družstva. Náhrada ušlého výdělku se vyplácí do výroční členské schůze družstva zálohově, vyúčtování se provede současně s vyúčtováním odměn ostatním členům družstva.

(3) Při poskytování náhrady pozůstalým členům družstva se přihlídně nejdříve k pozůstalým dětem a manželce (družce) a potom k ostatním osobám odkázaným svou výživou na zemřelého. Výše náhrady se určí podle počtu oprávněných osob tak, aby náhrada, kterou jednotné zemědělské družstvo poskytne všem oprávněným, nečinila celkem více než 1600 Kčs měsíčně.

(4) Úraz, který se přihodil družstevníku při individuálním obhospodařování záhumenku nebo v přímé souvislosti s ním, není pracovním úrazem podle zákona.

§ 17

Učňové

(1) Učňům odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, který se jim přihodil při výchově k povolání nebo v přímé souvislosti s ní, podnik, který výchovu učně prováděl v době pracovního úrazu. Vzniklo-li ublížení na zdraví v učňovské škole řízené a spravované národním výborem, odpovídá za škodu tento národní výbor.

(2) Učeň, který je v přípravném období pro pracovní úraz práce neschopným, má nárok na náhradu ušlého výdělku ve výši rozdílu mezi odměnou, která mu náleží podle zvláštních předpisů (včetně hodnoty ubytování a stravování poskytnutého zcela nebo zčásti bezplatně) a nemocenským.

(3) Učeň, který je v období odborného rozvoje pro pracovní úraz práce neschopným a nemůže proto v rámci odborného výcviku konat produktivní práce, má nárok na náhradu ušlého výdělku ve výši rozdílu mezi průměrným čistým měsíčním výdělkem, kterého při výkonu produktivních prací dosahují v podniku ostatní učňové téhož učebního oboru, a mezi nemocenským.

(4) Ode dne, kdy měla skončit výchova k povolání v učebním poměru, provede se nový výpočet náhrady ušlého výdělku uvedeného v odstavcích 2 a 3. Původním výdělkem je průměrný čistý výdělek, kterého dosáhli za dobu 3 kalendářních měsíců přede dnem, kdy měla skončit výchova učně k povolání, pracovníci vykonávající v podniku stejnou práci nebo práci téhož druhu, pro kterou byl učeň vychováván.

(5) Učeň, který následkem pracovního úrazu pobírá invalidní důchod při pracovním úrazu nebo částečný invalidní důchod při pracovním úrazu, má nárok ode dne, kdy by skončila jeho výchova k povolání v učebním poměru, na náhradu od podniku, který za pracovní úraz nebo nemoc z povolání odpovídá. Náhrada se poskytuje do výše původního výdělku stanoveného podle odstavce 4. Přitom se však nepřihlíží k výdělkům přesahujícím částky uvedené v § 2, odst. 1.

§ 18

Studenti vysokých škol, žáci základních devítiletých škol a středních škol

(1) Studentům a žákům odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, který se jim přihodil při vyučování, při práci ve školní dílně nebo na školním pozemku nebo v přímé souvislosti s tím, příslušný národní výbor nebo vysoká škola.

(2) Studentům a žákům odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, který se přihodil při práci ve výrobě nebo při provozní praxi v podniku nebo v přímé souvislosti s tím, podnik, u něhož byli v době pracovního úrazu činní.

(3) Ode dne, kdy mělo skončit studium nebo školní docházka poškozeného žáka nebo studenta, má poškozený nárok na náhradu ušlého výdělku. Nárok na náhradu má v případě, že se stal následkem pracovního úrazu invalidním nebo částečně invalidním. Původní výdělek je průměrný čistý výdělek, kterého dosahují kvalifikovaní pracovníci v povolání, pro které se student nebo žák připravoval. U žáků základních devítiletých škol a středních všeobecně vzdělávacích škol se přihlídně k výsledkům studia, k duševním a tělesným možnostem žáka před pracovním úrazem; uváží se, v jakém povolání by se žák mohl uplatnit po skončení školní

docházky, a vyjde se z čistého výdělku, kterého průměrně dosahují pracovníci tohoto povolání. Původní výdělek, pokud je základem pro výpočet náhrady ušlého výdělku po skončení pracovní neschopnosti žáka nebo studenta nebo při invaliditě, nesmí přesahovat částku 1600 Kčs měsíčně.

§ 19

Učitelé

Učitelům, kteří vykonávají při organizovaném zvyšování své kvalifikace v podnicích výrobní práci nebo se zúčastní výkonu odborné práce v podniku, odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem tento podnik.

§ 20

Členové výrobních družstev

Členům výrobních družstev odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, který se jim přihodil při plnění členských povinností nebo v přímé souvislosti s tím, družstvo, jehož jsou členy.

§ 21

Příslušníci ozbrojených sil

(1) Příslušníkům československé lidové armády odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, který se jim přihodil při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ní, ministerstvo národní obrany, příslušníkům vojsk ministerstva vnitra odpovídá ministerstvo vnitra.

(2) Základem výpočtu původního výdělku osob povolaných k službě v ozbrojených silách, jejichž pracovní poměr nebo členský poměr k družstvu trvá nebo výjimečně skončil v ochranné době, je průměrný čistý výdělek, kterého dosáhli pracovníci konající v podniku stejnou práci nebo práci téhož druhu jako poškozený pracovník, a to za dobu 3 kalendářních měsíců přede dnem pracovního úrazu.

(3) Při výpočtu náhrady ušlého výdělku u osob povolaných k službě v ozbrojených silách po skončení učebního poměru, postupuje se obdobně jako u učňů a u osob, které byly povolány k službě v ozbrojených silách po skončení studia, obdobně jako u studentů. Těmto osobám přísluší při invaliditě též náhrada poskytovaná učňům a studentům (§ 17 odst. 5, § 18 odst. 3).

§ 22

Funkcionáři národních výborů a společenských organizací, soudci a členové advokátních poraden

(1) Občanům, plnícím veřejné funkce pro národní výbory, odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, který se jim přihodil při výkonu funkce nebo v přímé souvislosti s ním, příslušný národní výbor, funkcionářům společenské organizace, pokud nepůjde o případ § 1 odst. 3. tato organizace, soudcům místních lidových soudů zřízených na pracovišti, příslušný podnik, soudcům ostatních míst-

ních lidových soudů místní národní výbor, ostatním soudcům příslušný soud a členům advokátního poradny advokátního poradna, jejíž jsou členy.

(2) U občanů, kteří plní veřejnou funkci a nejsou z tohoto ani z jiného důvodu účastní důchodového zabezpečení (pojištění, zaopatření), je průměrným ročním výdělkem pro stanovení důchodu částka 9600 Kčs.

§ 23

Brigádníci

(1) Brigádníkem je pracovník, který dobrovolně, v rámci organizované akce, vypomáhá při plnění důležitých úkolů v obecném zájmu, aniž přitom jde o jeho obvyklé zaměstnání. Brigádníkem je také pracovník, který dočasně pomáhá v jednotném zemědělském družstvu s jeho vědomím.

(2) Brigádníkům odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, který se jim přihodil při výkonu brigády nebo v přímé souvislosti s ním, organizace, pro kterou brigádník v době pracovního úrazu pracoval. Dobrovolná výpomoc (brigáda) organizovaná podnikem, závodním výborem základní organizace Revolučního odborového hnutí nebo orgánem jiné společenské organizace v podniku v rámci patronátní činnosti se však považuje za výkon zaměstnání; za škodu v tomto případě odpovídá podnik.

§ 24

Jiní pracovníci, kteří jsou činní pro socialistické organizace

(1) Nárok na náhradu škody podle zákona mají všichni pracovníci, kteří jsou činní pro socialistické organizace v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak není takto označen nebo nemá všechny náležitosti předepsané pro vznik pracovního poměru (například chybí souhlas závodního výboru). Za škodu jim v těchto případech odpovídá socialistická organizace, pro kterou byli v době pracovního úrazu činní.

(2) Nárok na náhradu škody podle zákona mají také příslušníci veřejných nebo závodních dobrovolných jednotek požární ochrany, kteří utrpí úraz při výkonu požární služby, jakož i osoby, které na výzvu místního národního výboru nebo velitele zásahu a podle jeho pokynů popř. s jeho vědomím osobně pomáhají při zásahu nebo při cvičení jednotky požární ochrany a přitom utrpí úraz. Příslušníkům závodních dobrovolných jednotek požární ochrany odpovídá v těchto případech podnik, u něhož je jednotka zřízena, příslušníkům ostatních dobrovolných jednotek požární ochrany příslušný místní národní výbor.

(3) Nárok na náhradu škody podle zákona mají dále i dobrovolní příslušníci civilní obrany, zdravotníci ČsČK, dárči krve, členové Horské služby, účastníci přípravy k obraně československé socialistické republiky, pomocníci Veřejné bezpečnosti a Pohraniční stráž, dobrovolní spolupracovníci pečovatelské služby sociálního zabezpečení, jestliže

utrpěli úraz při plnění úkolů souvisejících s výkonem příslušné funkce nebo činnosti. Za škodu jim odpovídá socialistická organizace, pro kterou byli v době pracovního úrazu činní.

Oddíl třetí

Jednorázové úrazové odškodnění

[K § 9 zákona]

§ 25

(1) Jednorázové úrazové odškodnění se poskytuje pracovníku při pracovním úrazu jednak za vytrpěnou bolest (dále jen „bolestné“), jednak za ztížení společenského uplatnění.

(2) Lékař posoudí, zda jsou tu z hlediska anatomických nebo funkčních změn v organismu poškozeného předpoklady k poskytnutí jednorázového úrazového odškodnění a ohodnotí jednotlivé jeho složky počtem bodů podle tabulek připojených k této vyhlášce. Ne-li uvedeno posuzované zranění nebo jeho následky v tabulkách, použije lékař sazeb na zranění (následky), s nimiž je lze v posuzovaných směrech nejspíše srovnávat.

(3) Jednorázovým úrazovým odškodněním se nehodnotí újmy na výdělku ani na výdělečné schopnosti.

Bolestné

§ 26

(1) Bolestné náleží, jestliže v organismu nastaly objektivně zjištělé změny, které byly vyvolány úrazem a působí bolest při úrazu, při jeho léčení nebo při odstraňování jeho následků. Bolestné musí být přiměřené povaze zranění nebo u nemocí z povolení povaze poškození (dále jen „zranění“) a průběhu jejich léčení.

(2) Bolestným se nehodnotí:

- a) jednoduché duševní reakce na postižení organismu, které vznikají úrazem a jsou přechodného rázu; hodnotí se však útrapy, které mají příčinu v organické poruše nervového ústrojí,
- b) změny v organismu, které jsou tak krátkodobé, že je nelze léčit, popřípadě ani objektivně zjistit,
- c) bolest budoucí (následná) a bolest vznikající ze změn již trvalých.

§ 27

Došlo-li po skončeném léčení k operaci, která má svou příčinu v původním zranění, náleží za tuto operaci nové bolestné jako za zranění, s kterým lze tuto operaci nejspíše srovnávat. Nejvyšší částky stanovené v § 31 nesmí však být ani z tohoto důvodu překročeny.

Náhrada za ztížení společenského uplatnění

§ 28

(1) Ztížení společenského uplatnění se odškodňuje, jestliže v organismu nastaly objektivně zjis-

titelné trvalé změny (anatomické nebo funkční), které mají nepříznivé důsledky pro běžné životní úkony poškozeného a pro uspokojení jeho obvyklých společenských potřeb. Náhrada za ztížení společenského uplatnění musí být přiměřená povaze trvalých následků, a to v rozsahu, v jakém omezuje možnosti pracovníka uplatnit se v životě a ve společnosti.

(2) Náhradou za ztížení společenského uplatnění se nehodnotí:

- a) poškození přechodného rázu, která vedou jen k dočasnému ztížení společenského uplatnění,
- b) menší jizvy, drobné kosmetické vady a chorobné změny lehčího rázu, které nemohou vést k výraznějšímu omezení společenského uplatnění.

§ 29

(1) Ztížení společenského uplatnění ohodnotí lékař základním počtem bodů.

(2) Jestliže následky úrazu, které ztěžují společenské uplatnění poškozeného, je možno napravit nebo zlepšit jednoduchým a běžným lékařským zákrokem, který není nebezpečný ani příliš bolestivý, upozorní lékař poškozeného na vhodnost tohoto lékařského zákroku. Může tak učinit jen, je-li vhodnost lékařského zákroku potvrzena odborným oddělením příslušného lékařského oboru. V tomto případě uvede také lékař v posudku, jakému základnímu počtu bodů by pravděpodobně odpovídal stav poškozeného po provedeném zákroku.

§ 30

(1) Náhrada za ztížení společenského uplatnění se přiměřeně zvýší až do dvojnásobku částky odpovídající základnímu počtu bodů zjištěnému lékařem, a to podle předpokladů, které poškozený měl pro uplatnění v životě a ve společnosti a které jsou pro následky úrazu omezeny nebo ztraceny.

(2) Předpoklady podle odstavce 1 se rozumí zejména újma na možnostech volby povolání nebo dalšího sebevzdělání, újma na uplatnění v životě politickém, kulturním, sportovním a rodinném; přitom se hledí k tomu, zda jde o muže nebo ženu a v jakém věku byl pracovník postižen úrazem.

(3) Při projednávání výše náhrady za ztížení společenského uplatnění je podnik povinen zjistit, zda jsou splněny předpoklady uvedené v odstavci 2 a po projednání se závodním (místním) výborem základní organizace ROH (dále jen „závodní výbor“) určí, jaké zvýšení základního počtu bodů považuje za přiměřené; přitom přihlédne též k případnému upozornění lékaře podle § 29 odst. 2.

§ 31

Jednorázové úrazové odškodnění se hodnotí peněžitou částkou 10 Kčs za jeden bod. Celková výše jednorázového úrazového odškodnění poskytnutého poškozenému z jednoho úrazu nesmí přesáhnout 40 000 Kčs; z toho částka poskytovaná jako bolestné nesmí přesáhnout částku 12 000 Kčs, a to

ani v případech uvedených v § 27. V případech zcela výjimečných, hodných mimořádného zřetele, může rozhodčí orgán nebo soud jednorázové úrazové odškodnění přiměřeně zvýšit, a to i nad uvedené nejvyšší výměry odškodnění.

§ 32

[¹] O lékařské posouzení výše jednorázového úrazového odškodnění může žádat podnik, poškozený nebo závodní výbor; posudek vydaný k takové žádosti je bezplatný.

[²] Jednorázové úrazové odškodnění posuzují lékaři ústavů národního zdraví (příslušný dílenský nebo obvodní lékař), popřípadě jiných zdravotnických zařízení (ústavů železničního zdravotnictví, zařízení ministerstev vnitra a národní obrany), v nichž byl poškozený léčen; v závažných případech uvedených v tabulkách musí být posudek potvrzen odborným oddělením zdravotnického zařízení.

[³] Je-li poškozený léčen v nemocnici nebo v jiném lůžkovém zařízení ještě v době, kdy došla žádost o posudek, anebo byl-li léčen jen v takovém zařízení, podává posudek lékař nemocnice nebo jiného lůžkového zařízení. Při nemocích z povolání posuzuje jednorázové úrazové odškodnění výhradně lékař oddělení popřípadě kliniky nemocí z povolání příslušného ústavu národního zdraví.

[⁴] Zdravotnická zařízení, jež se podílela na léčení zraněného, jsou povinna posuzujícímu orgánu dodat potřebnou zdravotnickou dokumentaci a poskytnout potřebná vysvětlení.

§ 33

Posudek se vydává písemně. V posudku se uvede kromě osobních údajů o poškozeném též podrobně, jak se dospělo k závěru hodnocení. Opis posudku se připojí ke zdravotnické dokumentaci.

Oddíl čtvrtý

Ustanovení společná, přechodná a závěrečná

§ 34

Součinnost závodních výborů při provádění zákona vykonávají u členů výrobních družstev komise

peče o pracovníci, u členů jednotných zemědělských družstev komise pro otázky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, popřípadě sociální komise.

§ 35

[¹] Ustanovení této vyhlášky platí i o nárocích na náhradu škody vzniklých v době od 1. ledna 1957 do 31. ledna 1962, pokud před 1. únorem 1962 nebylo o nich pravomocně rozhodnuto soudem nebo rozhodčím orgánem anebo pokud nedošlo k dohodě.

[²] Nedotčeny jsou předpisy, podle nichž Státní pojišťovna dává posuzovat náhradu škod při ublížení na zdraví nebo usmrcení jiným orgánům, než které jsou uvedeny v § 32.*)

§ 36

[¹] Výdělkem po pracovním úrazu se v případech uvedených v § 31 odst. 2 zákona rozumí průměrný měsíční čistý výdělek pracovníka bez přídávky na děti, vypočtený z výdělku za kalendářní rok 1961. Skončila-li však pracovní neschopnost pro pracovní úraz během roku 1961, vypočte se průměrný měsíční čistý výdělek jen z výdělku pracovníka ode dne skončení pracovní neschopnosti pro úraz do konce roku 1961.

[²] Podle průměrného měsíčního čistého výdělku zjištěného způsobem uvedeným v odstavci 1 budou vypláceny pracovníkoví dávky na úhradu budoucně ucházejícího výdělku až do 31. ledna 1963. V lednu 1963 a v lednu každého dalšího kalendářního roku bude prováděn nový přepočít těchto dávek, a to vždy na základě průměrného měsíčního čistého výdělku vypočteného z výdělku za předcházející kalendářní rok.

§ 37

Zrušují se směrnice Ústřední rady odborů č. 11/1957 Ú. l. pro projednávání pracovních úrazů a nároků na jejich odškodnění a vyhláška ministerstva zdravotnictví č. 208/1958 Ú. l. o posuzování odůvodněnosti a přiměřenosti bolestného.**)

§ 38

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. února 1962.

Předseda Ústřední rady odborů:

Zupka v. r.

Ministr zdravotnictví:

Plojhar v. r.

Předseda Státního úřadu sociálního zabezpečení:

Erban v. r.

*) Instrukce ministerstva zdravotnictví poř. č. 27/1957 Sb. instr.

**) Nedotčen zůstává výnos ministerstva financí ze dne 29. 1. 1957 č. 113/158/1957 poř. č. 6/1957 Sb. instr. a výnos pověřenectva financí ze dne 6. 2. 1957 č. 11/109/1957, poř. č. 19/1957 Zb. instr.

POSUZOVÁNÍ BOLESTNÉHO

A. Zásady

1. Bolestné náleží, jestliže v organismu nastaly objektivně zjistitelné změny, které byly vyvolány úrazem a působí bolest při úrazu, při jeho léčeni nebo při odstraňování jeho následků.

2. V rámci bolestného se nehodnotí:

- a) újmy, které jsou předmětem jiných složek náhrady škody, např. újma na výděлку se odškodňuje v rámci ušlého výděľku; bolest budoucí (následná) a bolest vznikající ze změn již trvalých se odškodňují jako ztížení společenského uplatnění, pokud mají takový vliv;
- b) jednoduché duševní reakce na postižení organismu, které vznikají úrazem a jsou přechodného rázu, např. zármutek nad vlastním úrazem nebo úrazem jiné osoby, strach, úlek, obavy, děsivé sny; hodnotí se však útrapy, které mají příčinu v organické poruše nervového ústrojí;
- c) krátkodobé změny v organismu, které nevyžadují léčeni, popř. nejsou objektivně zjistitelné.

3. Bolestné musí být přiměřené povaze zranění nebo u nemocí z povolání povaze poškození (dále jen „zranění“) a průběhu jeho léčeni. Tyto okolnosti je třeba pečlivě zjistit ve zdravotnické dokumentaci. Obě tato měřítka mají vyjádřit i rozdílnost bolesti podle osoby poškozeného; proto v rozmezí mezi dolní a horní hranicí sazby stanovené v tabulkách se přihlídně k celkovému stavu organismu v době zranění a v době léčeni, k fyzickým útrapám a strastem z omezení pohybu, z bezmocnosti nebo z poruchy nervového ústrojí. Při komplikacích ztěžujících léčeni a při jiných okolnostech zvyšujících bolestivost, zvyšuje se bolestné podle podmínek stanovených v odstavci 6 a 9.

4. Podle této tabulky se posuzuje bolestné také u nemocí z povolání a u akutních a subakutních otrav, které nezanechaly trvalé změny. V těchto případech hodnotí bolestné včetně závažnosti a celkového trvání bolesti v souvislosti s klinickým průběhem onemocnění lékař oddělení (ordinariátu, kliniky) nemocí z povolání. Při lehčím a kratším průběhu onemocnění stanoví lékař výši bolestného při dolní hranici rozmezí uvedeného v oddílu B, při těžším a delším průběhu při horní hranici.

5. Nevyskytuje-li se posuzované zranění v oddílu B, použije se sazby na zranění, s níž je lze po stránce bolesti nejspíše srovnat. Bolest do výše 10 bodů se nehodnotí.

6. Bolestné stanovené podle předchozích odstavců se zvyšuje:

- a) až o polovinu, jestliže došlo k rané infekci (s výjimkou tetanu);
- b) až o polovinu, jestliže jde o dislokovanou zlomeninu, u které bylo provedeno napravení (repositice) v celkovém nebo místním znecitlivění. Toto zvýšení lze uplatnit pouze jednou.
- c) o jednu polovinu, jestliže povaha zranění si vyžádala bezprostřední chirurgický výkon. Za chirurgický výkon se nepokládají injekce, punkce kloubů, hrudníku a hlízy.
- d) až na dvojnásobek, jestliže průběh (komplikace) léčeni si vyžádá pozdější operační výkon.

7. Bolestné stanovené podle odstavců 1—5 se snižuje u zlomenin na polovinu sazby stanovené v tabulce, jde-li o neúplné zlomeniny.

8. Utrpěl-li poškozený jedno zranění uvedené v tabulce, nebo hodnocené podle odstavce 5 zásad, provede se ohodnocení plnou sazbou.

Utrpěl-li poškozený současně více zranění uvedených v tabulce nebo hodnocených podle odstavce 5 zásad, počítá se zranění, ohodnocené nejvyšším počtem bodů, plnou sazbou a součet sazeb za ostatní zranění se přičítá ³⁴. Jde-li však o další zranění, které podle tabulky je zahrnuto v pojmu základního zranění, nehodnotí se toto zranění zvlášť.

9. Posuzující lékař je oprávněn s ohledem na zvláštní okolnosti, jako jsou opěťované transfuze a infuze, nebo na komplikace, jako jsou záněty žil, proleženiny, záněty plic apod., odchýlit se nejvýše o $\pm 20\%$ od hodnocení vypočítaného podle předchozích odstavců.

10. Dojde-li až po skončení léčeni k operaci, která má příčinu v původním zranění, např. ke korekční operaci, posoudí lékař po stránce bolesti tuto operaci jako zranění, jemuž svou povahou odpovídá tato operace.

11. Posudek, kterým se bolestné hodnotí více než 300 body, nebo se zvyšuje podle ustanovení odstavce 6, lze vydat pouze, byl-li potvrzen odborným oddělením příslušného lékařského oboru. Totéž platí, jde-li o vnitřní zranění, např. krvácení do mozku nebo do míchy, poranění plic, ledvin.

12. Posudek o bolestném se vydává písemně na zavedeném tiskopisu. Jeho opis se přiloží ke zdravotnické dokumentaci postiženého. V posudku je nutno uvést kromě jména a osobních údajů postiženého

stručný nález. způsob. jímž lékař dospěl k celkovému počtu bodů — jednotlivé diagnózy pokud možno bez použití latinských názvů a stručné hodnocení nálezu. dále zda zraněný je vyléčen zcela nebo zda má následky.

B. Sazby pro hodnocení

Hlava

1. Zlomenina spodiny lebni podle rozsahu a lokalizace	140—230
2. Zlomenina kosti klenby lebni (čelní, temenní, týlní, spanková), bez průvodných stavů (otřes mozku, krvácení nitrolebni) za každou kost	50
3. Zlomenina očníce	80
4. Zlomenina horní čelisti jednostranná	80
5. Zlomenina Le Fort I.	120
6. Zlomenina Le Fort II.	160
7. Zlomenina Le Fort III.	200
8. Zlomenina nosních kůstek nebo přepážky nosní	20
9. Zlomenina dolní čelisti jednostranná	80
10. Zlomenina dolní čelisti oboustranná	120
11. Vymknutí dolní čelisti	30
12. Vyrazení	
1—2 zubů	20
3—5 zubů	40
6—9 zubů	60
více než 9 zubů	80
13. Uvolnění zubů s pevnou nesnímatelnou fixací (viz položka 12)	
14. Oděrky většího rozsahu spolu s větším pohmožděním a následnými krevními výrony v obličejí nebo ve vlasaté části hlavy	15—20
15. Otřes mozku I. stupně	35
II. stupně	55—85
III. stupně	85—120
16. Pohmoždění mozku podle závažnosti	55—190
17. Krvácení nad tvrdou plenou mozkovou (epidurální)	85
18. Krvácení pod tvrdou plenou mozkovou (subdurální)	85
19. Krvácení pod pavučnicí (subarachnoidální)	80—120
20. Krvácení nitromozkové	55—190
21. Ztráta boltce ušního	50
22. Natržení boltce ušního	15
23. Poranění bubínku	20
24. Poranění bubínku s následným zánětem středoušním	50
25. Tržná rána hlavy	15—25
26. Skalpace hlavy	55—80
27. Poranění vedoucí k traumatické poruše lícního nervu	30—40
28. Poranění vedoucí k traumatické neuraii trojklaného nervu	60—180
29. Tržná rána obličeje	15—25

30. Tržná rána jazyka chirurgicky ošetřená	15—25
31. Poranění víčka	15—25
32. Popálení víčka II. a III. stupně	30—40
33. Cizí těleso uvnitř oka	35—50
34. Cizí těleso v rohovce s následnou infiltrací	20
35. Popálení rohovky	25—35
36. Rána pronikající do sklivce	60
37. Rána rohovky s proděravěním a výhřezem duhovky	85—150
38. Plazivý pórůrazový vřed	55—80
39. Pohmoždění oka s nitroočním krvácením	60—75
40. Odchlípení sítnice pórůrazové	80—100
41. Poranění oka vyžadující jeho vyjmutí ihned po úraze (včetně operace)	120
42. Poranění obou očí vyžadující vyjmutí ihned po úraze (včetně operace)	300
43. Oslnění elektrickým obloukem (elektrická oftalmie)	15

Krk a trup

44. Zlomenina jazyky	30
45. Perforace jícnu	100—150
46. Perforující rána hrtanu nebo průdušnice	85—110
47. Kompresivní zlomenina těla jednoho obratle se snížením přední části těla nejvýše o jednu třetinu	100
58. Kompresivní zlomenina těla jednoho obratle se snížením přední části těla více než o jednu třetinu a zlomeniny kominutivní	150
49. Zlomenina těla každého dalšího obratle	20
50. Zlomenina kosti křížové	50
51. Zlomenina kostrče	30
52. Zlomenina trnu, oblouku nebo jednoho příčného výběžku	35
53. Zlomenina více příčných výběžků	70
54. Zlomenina kloubních výběžků	70
55. Vymknutí obratle bez neurologických příznaků	150
Zlomeniny obratlů nebo jejich částí a luxace a poškození ploténky komplikované poškozením míchy nebo jejich kořenů se počítají v plné hodnotě za tato poranění.	
56. Poškození meziobratlové ploténky prokazatelně úrazové	50
57. Paraparesa a přechodná paraplegie podle rozsahu nebo rychlosti úpravy	200—400
58. Quadraparesa a přechodná quadraplegie podle rozsahu nebo rychlosti úpravy	250—500
59. Trvalá paraplegie	800
60. Trvalá quadraplegie	1000

61. Poranění míšních kořenů podle závažnosti neurologického nálezu	125—200	95. Zlomenina krčku kosti pažní zaklíněná	50
62. Zlomenina jednoho žebra	30	96. Zlomenina krčku kosti pažní nezaklíněná	75
63. Zlomenina dvou až čtyř žebere	50	97. Zlomenina velkého hrbočku kosti pažní	40
64. Zlomenina každého dalšího žebra zvyšuje poslední sazbu o	15	98. Diafyzární zlomenina kosti pažní	100
65. Pohmoždění stěny hrudní s příznaky zlomeniny žebra bez pozitivního rtg nálezu	30	99. Suprakondylická zlomenina kosti pažní	100
66. Zlomenina kosti hrudní	50	100. Transkondylická zlomenina kosti pažní	100
67. Úrazový haemothorax	50	101. Nitrokloubní zlomenina distální epifyzy pažní kosti	120
68. Úrazový pneumothorax	50	102. Odlomení epikondyli pažní kosti	30
69. Přetlakový pneumothorax nebo podkožní emfysem	100	103. Zlomenina hlavičky kosti vřetenní	40
70. Roztržení osrdečníku	100	104. Zlomenina olekranu nebo proc. coronoideus	40
71. Bodná nebo střelná rána srdce	100	105. Diafyzární zlomenina kosti vřetenní	75
72. Otřes srdce	100	106. Diafyzární zlomenina kosti loketní	75
73. Bodná nebo řezná rána hrudníku neperforující	15—25	107. Diafyzární zlomenina obou kostí předloktí	100
74. Bodná nebo řezná rána hrudníku perforující	50	108. Monteggiaova zlomenina předloktí	100
75. Perforující poranění bránice	100	109. Collesova zlomenina předloktí (nebo Smithova)	50
Orgány břicha a pánve		110. Zlomenina bodcového výběžku kosti vřetenní	50
76. Řezná, bodná nebo střelná rána stěny břišní nepronikající	15—25	111. Zlomenina kosti čunkové zápěstí	75—1
77. Řezná, bodná nebo střelná rána stěny břišní pronikající do pobřišniční dutiny	50	112. Zlomenina jedné záprstní kůstky dlouhých prstů	30
78. Pohmoždění stěny břišní těžšího stupně (s peritoneálními příznaky)	25—35	113. Zlomenina několika zápěstních kůstek	40
79. Proděravění žaludku nebo střeva	100	114. Bennettova zlomenina	50
80. Roztržení sleziny nebo jater	100	115. Zlomenina jednoho článku jednoho prstu	25
81. Proděravění konečníku	100	116. Zlomenina více článků jednoho prstu	30
Ústrojí urogenitální		117. Vymknutí ramena i s napravením	60
82. Zhmoždění ledviny s haematurií (alespoň mikroskopickou)	35—50	118. Vymknutí klíčku včetně napravení	40
83. Rozdrcení ledviny	100	119. Vymknutí lokte včetně napravení	60
84. Roztržení močového měchýře nebo močové roury	100	120. Perilunární vymknutí ruky včetně napravení	60
85. Pohmoždění pyje následkem úrazu	75	121. Vymknutí kosti poloměsíčité včetně napravení	60
86. Poranění vedoucí ke ztrátě pyje	100	122. Vymknutí článků prstových včetně napravení	25
87. Pohmoždění varlat těžšího stupně	35—100	123. Pohmoždění ramenního kloubu těžšího stupně s nutnou fixací	20
88. Poranění vedoucí ke ztrátě varlete	50	124. Pohmoždění loketního kloubu těžšího stupně s nutnou fixací	10
89. Poranění vedoucí ke ztrátě obou varlat	100	125. Podvrtnutí zápěstí s nutnou pevnou fixací	10
90. Poranění vedoucí k potratu nebo k předčasnému porodu	75—100	126. Rozsáhlejší pohmoždění horní končetiny s většími krevními výrony	15
91. Poranění vedoucí k intrauterinnímu úmrtí plodu	75—100	127. Přetržení svalu nadhřebenového částečné	40
92. Řezná, bodná nebo tržná rána pochvy nebo zevních rodidel	15—25	128. Přetržení svalu nadhřebenového úplně	60
Končetina horní		129. Přetržení dlouhé hlavy dvohlavého svalu	40
93. Zlomenina klíčku	30		
94. Zlomenina lopatky	30		

130. Povrchní rána horní končetiny chirurgicky ošetřená	15	153. Nitrokloubní zlomenina dolního konce kosti holenní kompresivní	125
131. Hluboká rána horní končetiny s větším krvácením chirurgicky ošetřená	25	156. Zlomenina jednoho kotníku	40
132. Úplné přerušení šlachy natahovače nebo ohýbače		157. Zlomenina obou kotníků	60
a) na prstu	30	158. Zlomenina trimalleolární	100
b) obou ohýbačů na prstu	40	159. Poranění hlezenného kloubu s distazou tibiofibulární	80—100
c) jedné nebo více šlach v zápěstí nebo na ruce	30	160. Zlomeniny kostí patní	
d) více šlach v zápěstí nebo na ruce	60	a) výběžků	30
133. Částečné přerušení hodnotí se jednou polovinou položky 132		b) těla bez postižení kloubů	50
134. Poranění velké cévy horní končetiny	15	c) těla nitrokloubní	100
135. Poranění vedoucí k úplnému ochrnutí nervu		161. Zlomenina kosti hlezenné	75
a) trvale	70	162. Zlomenina jiné kosti tarsální	50
b) přechodně	50	163. Zlomenina base 5. kůstky záprstní	40
136. Poranění vedoucí k částečnému ochrnutí nervu horní končetiny		164. Zlomenina jedné záprstní kosti	40
a) trvale	35	165. Zlomenina více záprstních kostí	75
b) přechodně	25	166. Zlomenina jednoho článku prstu	
137. Poranění vedoucí k ochrnutí pleteně pažní	200	a) palce	20
138. Poranění vedoucí ke ztrátě paže, předloktí nebo ruky	200	b) ostatních prstů	15
139. Poranění vedoucí ke ztrátě jednoho prstu ruky	30	167. Zlomenina více článků	
140. Poranění vedoucí ke ztrátě dvou prstů ruky	40	a) palce	40
141. Poranění vedoucí ke ztrátě jednoho článku prstu	20	b) ostatních prstů	25
142. Poranění vedoucí ke ztrátě více prstů ruky	60	168. Vymknutí kyčelního kloubu včetně napravení	100
Dolní končetina		169. Vymknutí česky včetně napravení	25
143. Zlomenina kosti stydké, sedací nebo kyčelní	50	170. Vymknutí kolena včetně napravení (přetržení vazů ne lze připočítávat)	100
144. Zlomenina pánve s porušením prstence pánevního	120	171. Vymknutí v hlezenném kloubu (včetně napravení)	100
145. Zlomenina krčku kosti stehenní		172. Vymknutí v jiných kloubech nohy (Chopart, Lisfranc, sub talo) včetně napravení	60
a) zaklíněná	100	173. Vymknutí prstu nohy	25
b) nezaklíněná	150	174. Podvrtnutí kolenního kloubu s nutnou fixací	30
c) pertrochanterická	125	175. Podvrtnutí hlezenného kloubu bez prokazatelného porušení vazů	15—20
146. Zlomenina kosti stehenní diafyzární	125	176. Natržení postranních vazů kolenního kloubu	30
147. Izolovaná zlomenina velkého nebo malého trochanteru	50	177. Přetržení postranního vazů vnitřního nebo zevního	40
148. Nitrokloubní zlomenina dolního konce kosti stehenní	100	178. Přetržení zkříženého vazů	60
149. Zlomenina česky	75	179. Poškození menisku	30
150. Nitrokloubní zlomeniny horního konce kosti holenní	100	180. Natržení Achillovy šlachy	20
151. Diafyzární zlomenina kosti holenní	100	181. Přetržení Achillovy šlachy nebo úponu jiného většího svalu dolní končetiny případně vytržení kostního úponu	50
152. Diafyzární zlomenina kosti lýtkové bez poranění hlez. kloubu	30	182. Přerušení šlachy ohýbače nebo natahovače	
153. Diafyzární zlomenina obou kostí bérce	100	a) palce	35
154. Zlomenina bérce nad kotníky	100	b) jiného prstu	15
		c) všech ostatních	35
		184. Hluboká rána dolních končetin	25
		185. Poranění velké cévy dolní končetiny	15
		186. Poranění vedoucí k úplnému ochrnutí nervu	
		a) trvale	70
		b) přechodně	50

187. Poranění vedoucí k částečnému přerušení nervu		201. IV. stupeň popálení, poleptání nebo omrzliny ve velkém rozsahu	300—750
a) trvale	35	202. Poleptání (kyselinou fluorovodíkovou)	50—300
b) přechodně	25	Akutní (subakutní) otravy a jiná poškození	
188. Poranění vedoucí ke ztrátě dolní končetiny v kterékoliv výši	200	203. Otrava olovem a jeho sloučeninami	30—120
189. Poranění vedoucí ke ztrátě palce nohy	40	204. Otrava fosforem a jeho sloučeninami	30—80
jiného prstu	20	205. Otrava fosfor. insekticidy	30—100
všech prstů kromě palce	40	206. Otrava rtutí a jejími sloučeninami	30—100
Ostatní poranění		207. Otrava arsénem a jeho sloučeninami	30—80
190. Cizí tělesa v podkožním vazivu chirurgicky odstraněná	15	208. Otrava manganem a jeho sloučeninami	30—100
191. Mnohočetná cizí tělesa v podkoží neodstraňovaná chirurgicky (broky)	15	209. Otrava sirouhlíkem	30—100
192. Mnohočetné oděrky	15	210. Otrava sirovodíkem	30—80
193. Úrazový šok bez přihlídnutí k jiným poraněním		211. Otrava kyslíčnickem uhelnatým	30—80
I. stupeň	25	212. Otrava kyanovodíkem a jeho sloučeninami	30—160
II. stupeň	50	213. Otrava benzenem, toluenem a xylenem	20—50
III. stupeň	85	214. Otrava anilinem	20—80
194. Ranný tetanus	85—300	215. Otrava nitrobenzenem	30—80
195. Celkové projevy úrazů elektrickým proudem	35—120	216. Otrava dinitrobenzenem	30—120
196. Místní projevy úrazu elektrickým proudem (viz položka 197—200).		217. Otrava nitrochlorbenzenem nebo dinitrochlorbenzenem	30—80
Popáleniny, poleptání a omrzliny		218. Otrava toluidinem	30—80
(Tvorba keloidních jizev s následnými kontrakturami se nepokládá pro účely této tabulky za typický průběh hojení.)		219. Otrava dinitrokresolem	30—80
197. I. stupeň		220. Otrava odstřelovými plyny	30—100
a) postihující více než 10 % povrchu těla a méně než 1/3	30	221. Otrava trinitrotoluenem	30—100
b) postihující více než 1/3, avšak méně než polovinu	50	222. Otrava chloranilinem	30—80
c) postihující více než polovinu povrchu těla	85	223. Otrava dinitrofenolem	30—80
198. II. stupeň		224. Otrava trichlorethylenem	20—50
a) postihující povrch těla do 10 cm ²	15	225. Otrava methylchloridem	40—100
b) postihující méně než 10 % povrchu těla, avšak více než 10 cm ²	25—50	226. Otrava methylbromidem	40—100
c) postihující více než 10 % povrchu těla, ale méně než 1/3	50—120	227. Otrava dichlorethanem	30—80
d) postihující více než 1/3 povrchu těla, ale méně než polovinu	120—220	228. Otrava tetrachlormetanem	20—50
e) postihující více než polovinu povrchu těla	220—370	229. Otrava vinylchloridem	20—50
199. III. stupeň		230. Otrava chlorovanými insekticidy	30—80
a) postihující povrch těla do 10 cm ²	15—50	231. Otrava dinitroglykolem nebo dinitrodiglykolem	20—100
b) postihující více než 10 cm ² , ale méně než 10 %	50—100	232. Otrava fosgenem nebo difosgenem	30—100
c) postihující více než 10 %, ale méně než 1/3	100—250	233. Otrava yperitem nebo lewisitem	40—120
d) postihující více než 1/3, ale méně než 1/2	250—450	234. Otrava chlorem	30—100
e) postihující více než polovinu povrchu těla	450—750	235. Otrava nitrosnými plyny	30—100
200. IV. stupeň popálení, poleptání nebo omrzliny	80—300	236. Otrava kyslíčnickem sřídčtým nebo sírovým	30—100
		237. Otrava formaldehydem	30—80
		238. Ostatní akutní a subakutní otravy	20—100
		239. Akutní postiradiační syndrom	40—200
		240. Akutní vřed po ionisujícím záření	40—150
		241. Akutní kožní zánět (primárně toxický, alergotoxický)	30—100
		242. Trichofycie (akutní a subakutní formy)	20—50
		243. Antrax	60—150
		244. Akutní formy infekčních nemocí z povolání	30—100
		245. Akutní forma Kesonové nemoci	50—100

Tabulka č. 2.

Příloha k vyhl. č. 7/1962

POSUZOVÁNÍ ZTÍŽENÍ SPOLEČENSKÉHO UPLATNĚNÍ PO ÚRAZECH.

A. Zásady

1. Lékař posuzuje jen anatomický nebo funkční podklad toho, že se postižený v životě a ve společnosti nemůže uplatňovat tak, jako před úrazem. Hodnocení se provádí body podle oddílu B této tabulky. Pokud jde o stav, který není v tabulce uveden (jmenovitě, stanoví se počet bodů podle rozsahu a povahy zjištěných následků úrazů v poměru ke stavům obdobným, které jsou v tabulce uvedeny.

2. Jestliže došlo současně k několika škodám, které mají za následek ztížení společenského uplatnění v několika směrech, počítá posuzující orgán nejzávažnější ze škod plnou hodnotou a ostatní jednou polovinou počtu bodů v tabulce uvedených.

3. V rámci odškodnění za ztížení společenského uplatnění se nehodnotí:

- a) poškození přechodného rázu, která vedou jen k dočasnému ztížení společenského uplatnění;
- d) menší jizvy, drobné kosmetické defekty a chorobné změny lehčího rázu, které nemohou vésti k výraznějšímu omezení společenského uplatnění

4. Posudek o ztížení společenského uplatnění se vydává písemně na předepsaném tiskopisu; jeho opis se přiloží ke zdravotnické dokumentaci zraněného. V posudku je nutno uvést kromě jména a osobních údajů zraněného, jakým způsobem dospěl lékař k celkovému počtu bodů (jednotlivé diagnózy a jejich hodnocení); v závažnějších případech, kde základní počet bodů převyšuje 300, se posudek vydá jen po potvrzení příslušným odborným oddělením. Stejně je tomu v těch případech, kde posuzující lékař pokládá příčinu, vedoucí ke ztížení společenského uplatnění za odstranitelnou a uvádí počet bodů, kterému by pravděpodobně odpovídal stav poškozeného po provedeném zákroku.

B. Sazby pro hodnocení.

I. Hlava

- 1. Úplná skalpace měkkých pokrývek lebních — u muže 120
u ženy 360
- 2. Částečná skalpace podle rozsahu —
u muže 40—100
u ženy 120—300
- 3. Kostní defekt v klenbě lebky
do 10 cm² 150—230
přes 10 cm² do 370

4. Stavy po úrazech mozku:

- a) postkomoční syndrom do 120
- b) prokázaně pouřazová epilepsie Jacksonského typu do 750
typu grand mal 750—1200

5. Poruchy mozkových nervů:

- a) anesmie po zlomenině přední jámy do 120
- b) poruchy nervu zrakového viz zrak
- c) porucha okohybných nervů s diplopií do 480
- d) pouřazová neuralgie trojklanného nervu do 480
- e) porucha lícního nervu 230—480

6. Poškození obličeje

- a) znetvoření obličeje, budící ošklivost nebo soucit 300
- b) poškození menšího stupně např. jizvy podle rozsahu a umístění 0—200

7. Ztráta nosu:

- částečná 230
- úplná 300
- úplná se zúžením průduchů 450

8. Ztráta boltce ušního:

- jednoho 230
- obou 300

9. Zúžení otvoru ústního

- 300

10. Defekt rtu se slinotokem

- 300

11. Slinná píštěl

- 300

12. Ztráta zubů:

- všech 360
- poloviny 180
- čtyř a více 90
- méně než čtyř při možnosti pevné protézy 0
- není-li možná pevná náhrada 20—90

13. Omezené otvírání úst z poruch temporomandibulárního kloubu nebo dolní čelisti:

- otvírání úst na 3 cm 150
- méně než 2 cm 450

14. Těžké funkční poruchy jazyka (ztráta tkáně nebo jizvy)

- 300

15. Ztráta jazyka

- 500

16. Porucha řeči centrálního původu

- 50—200

II. Smyslové orgány.

17. Oslepnutí nebo ztráta jednoho oka při normálním visu druhého oka po snesitelné korekci 600

18. Oslepnutí nebo ztráta druhého oka 1200

19. Ztráta obou očí nebo dovršení slepoty (visus 1/60 a méně na lepším oku) 1800

20. Oslabení visu podle stupně:

		6 10	6 12	6 15	6 20	6 30	6 40	6 60	3 60	1 60	0	
		%										
		0	120	120	120	240	240	360	480	480	600	600
6 10	120	120	120	120	240	360	360	480	480	600	600	600
6 12	120	120	120	240	360	360	480	480	600	600	680	680
6 15	120	120	240	360	360	480	600	600	680	680	760	760
6 20	240	240	360	360	480	600	680	760	840	920	920	1000
6 30	240	240	360	480	600	680	840	920	1000	1080	1160	1240
6 40	360	360	480	480	600	760	920	1080	1240	1320	1400	1480
6 60	480	480	520	600	680	840	1000	1240	1400	1480	1560	1640
3 60	480	480	600	600	680	920	1080	1320	1480	1640	1640	1720
1 60	600	600	600	680	760	920	1160	1400	1560	1640	1800	1800
0	600	600	600	680	760	1000	1240	1480	1640	1720	1800	1800

21. Ztráta čočky jednoho oka (bez ohledu na visus se snesitelnou optimální korekcí, který se hodnotí zvlášť podle čís. 20) 480

22. Ztráta čočky druhého oka nebo ztráta čoček obou očí (bez ohledu na visus při optimální snesitelné korekci, který se hodnotí zvlášť podle čís. 20) 300

23. Obrna okohybných svalů do 480

24. Omezení zorného pole podle stupně 0—1800

25. Porušení průchodnosti slzných cest nebo chybné postavení brv apod.:
jednostranně 80
oboustranně 150

26. Ztráta sluchu jednoho ucha 230

27. Ztráta sluchu druhého ucha 450

28. Ztráta sluchu obou uší 680

29. Silná nedoslýchavost, šepot 2—4 m
jednostranná 120
oboustranná 240

30. Silná nedoslýchavost, šepot pod 2 m
jednostranná 150
oboustranná 450

31. Chronický středoušní zanět prokázaně poudrazový
jednostranný 120
oboustranný 240

32. Porucha labyrintu
jednostranná 230
oboustranná 800

III. Krk.

33. Omezení pohyblivosti hlavy a krku
lehkého stupně 225
těžkého stupně 450

34. Ztráta hlasu:
úplná 400
částečná 150

35. Trvalá tracheální kanyla po tracheotomii 750

36. Zúžení hrtnanu	600
37. Větší jizvy (podle lokalizace a rozsahu)	150—225
Pokud takovéto jizvy omezují pohyblivost hlavy a krku, hodnotí se ještě výpad funkce podle č. 33.	

IV. Hrudník.

38. Omezení pohyblivosti hrudníku a deformity po zlomenině více žeber nebo kosti hrudní:	
lehkého stupně	do 225
těžkého stupně	do 450
39. Změsení rozpínavosti plic následkem srůstů:	
lehký stupeň	do 300
těžký stupeň	do 600
40. Plicní hlíza, zánět kolem cizího tělesa nebo zbytková dutina po empyemu	600
41. Traumatický infarkt myokardu — viz č. 42	
42. Poruchy srdečně-cévní podle stupně	150—1800
43. Větší jizvy (zejména po spáleninách) postihující krajinu zad a prsů	
u mužů	do 150
u žen	do 225

V. Břicho.

44. Poškození stěny břišní s poruchou břišního lisu	300
45. Kýla v jizvě, prokazatelně poúrazová (kýly tříselná, pupeční, stehenní a epigastrická se nepokládají za následek úrazu)	300
46. Poruchy funkce jícnu nebo břišních orgánů s prokázanou poruchou pasáže podle stupně výživy	300—900
47. Časté subileozní stavy	380
48. Zevní píštěl tenkého střeva:	1500
49. Trvalá píštěl tlustého střeva:	
coecum	1050
transversum	900
síma	750
50. Stav po resekci tenkého střeva většího rozsahu s poruchou výživy	750—1000
51. Nedomykavost svěračů řitních:	
úpiná	600
částečná	150
52. Výchřez konečníku	300
53. Perianální píštěl poúrazová	300
54. Ztráta sleziny	300

VI. Ústrojí urogenitální.

55. Zúžení močové roury bez komplikací	225
56. Zúžení močové roury se zánětem měchýře a residuem	450

57. Inkontinence měchýře	
lehčího stupně	300
těžšího stupně	600
58. Píštěl močové roury	600
59. Píštěl močového měchýře	750
60. Ztráta jedné ledviny	450
61. Ztráta pyje:	
do 45 let	1000
přes 45 let	600
62. Ztráta jednoho varlete:	
do 45 let	150
přes 45 let	80
63. Ztráta obou varlat:	
do 45 let	1000
přes 45 let	do 500
64. Píštěl rektovaginální nebo vezikoginální po úrazu	
do 45 let	1000
přes 45 let	600

VII. Páteř a mícha.

65. Omezení pohyblivosti páteře:	
lehkého stupně	300
těžkého stupně	750
66. Stavy po poranění páteře s poruchami citivosti a změnami v intenzitě reflexů (hlavně syndrom lumboischialdic-ký a cervikokraniální a — brachiální)	
lehkého stupně	300
těžkého stupně	900
67. Stavy po poranění páteře s porušením míchy	
quadraplegie	2000
paraplegie	1900

VIII. Pánev.

68. Poúrazová kokcygodynie	do 300
69. Stavy po zlomenině jednotlivých kostí pánevních s trvalou deformitou a poruchou statiky	530
70. Porušení souvislosti prstence pánevního ve sponě stydké nebo v kloubech sakroiliakálních	600
71. Poúrazové deformace pánve znemožňující spontánní porod:	
u žen do 45 let	1350
u žen přes 45 let	450

IX. Horní končetina

	vpravo vlevo
72. Ztráta obou horních končetin	1950
73. Ztráta jedné horní končetiny:	
exartikulace	1050—900
vysoká amputace	900—750
74. Amputace nad loktem	830—680
75. Amputace předloktí při zachovalém loketním kloubu	750—600

76. Ztráta ruky v zápěstí (stejně i ztráta všech prstů ruky)	750—800	106. Úrazy ukazováku: ztráta celého prstu (event. i se záprstní kostí)	180—150
77. Zastaralá nereponovaná luxace ramena	450—380	ztráta každého článku	60—50
78. Habituální luxace ramena	380—300	ztuhlost každého z kloubů	60—50
79. Úplná ztuhlost ramena v addukci	450—380	107. Úrazy třetího až pátého prstu: ztráta každého z těchto prstů včetně příslušné záprstní kosti	140—110
80. Úplná ztuhlost ramena v abdukci	530—450	ztráta dvou nebo tří článků	100—80
81. Pohyb ramena mezi addukcí a horizontálou	230—180	ztráta konečného článku	50—40
82. Pohyb mezi addukcí a 30° nad horizontálou	150—120	úplná ztuhlost všech tří kloubů	90—70
83. Pohyb mezi addukcí a 60° nad horizontálou	80—60	omezení funkce: hrot na 4 cm od dlaně	60—50
84. Vklavost ramena těžkého stupně (po odstranění hlavice atd.)	750—600	hrot na 2 cm od dlaně	30—20
85. Pakloub diafyzy kosti pažní	750—600	108. Ztuhlost všech kloubů prstu, bránící funkci ostatních prstů	140—110
86. Úplná ztuhlost lokte v natažení 180° nebo v tupém úhlu	450—380	109. Obrna pleteně pažní úplná horní typ	900—750
87. Úplná ztuhlost lokte v pravém úhlu	300—240	dolní typ	600—480
88. Úplná ztuhlost lokte v ostrém úhlu	450—380	110. Obrna nervu axilárního	750—600
89. Omezená pohyblivost lokte: pohyb od 150°—60°	150—120	111. Obrna nervu vřetenního úplná	450—380
pohyb od 120°—80°	230—180	112. Obrna nervu středního úplná	450—380
90. Vklavý kloub loketní těžkého stupně	600—500	113. Obrna nervu loketního úplná	600—450
91. Poúrazový cubitus valgus s drážděním n. ulnaris	300—240	114. Obrna nervu středního a loketního	750—600
92. Pakloub okovce	180—120	115. Obrna nervu vřetenního a loketního	750—600
93. Pakloub obou kostí předloktí	600—500	116. Úplná obrna všech tří nervů	900—750
94. Pakloub diafyzy kosti loketní	300—240	117. Větší jizvy (podle lokalizace a rozsahu); náhrada za omezení funkce kloubu se přičítá podle odst. 2 zásad	20—160
95. Pakloub diafyzy kosti vřetenní	450—380	X. Dolní končetina	
96. Ztuhlost předloktí ve středním postavení mezi pronací a supinací	380—300	118. Ztráta obou dolních končetin	1950
97. Ztuhlost předloktí v supinaci (plné)	600—500	119. Ztráta jedné horní a jedné dolní končetiny	1950
98. Ztuhlost předloktí v úplné pronaci	450—380	120. Ztráta jedné dolní končetiny: exartikulace	900
99. Omezení pronace a supinace předloktí lehkého stupně	150—120	amputace ve stehně	750
těžkého stupně	300—240	121. Ztráta bérce pod kolenem	680
100. Ztuhlost zápěstí v středním postavení	300—240	122. Ztráta nohy v hlezenném kloubu nebo pod ním	600
101. Ztuhlost zápěstí v dors. flexi do 30°	230—150	123. Ztráta chodidla v Chopartově kloubu	500
v dors. flexi úplné	450—380	124. Ztráta chodidla v Lisfrancově kloubu	450
ve volární flexi	450—380	125. Ztráta všech prstů nohy	270
102. Omezení pohyblivosti zápěstí lehkého stupně	150—120	126. Pakloub krčku stehenní kosti	530
těžkého stupně	240—180	127. Pakloub diafyzy stehenní kosti	700
103. Vklavý zápěstní kloub	380—300	128. Ztuhnutí kyčelního kloubu v příznivém postavení	300
104. Ztráta palce ruky: oba články	270—230	v nepříznivém postavení	600
oba články se záprstní kostí	380—300	129. Omezení pohyblivosti kyčelního kloubu lehkého stupně	200
koncový článek	140—110	těžkého stupně	300
úplná ztuhlost základního nebo mezičlánekového kloubu	90—70	130. Vklavost kolena lehkého stupně	300
karpometakarpálního kloubu	150—120	do těžkého stupně s nutností ortopedického podpůrného aparátu	450
105. Ztuhlost všech kloubů, znemožňující vytvoření šperky	270—230	131. Úplná ztuhlost kolena v natažení v úhlu asi 170°	450
		v úhlu pod 150°	300
			750

132. Omezení pohyblivosti kolena: nataž. 170° — ohnutí 120° 180°—90°	240 120	140. Omezení pohyblivosti hlezenného kloubu lehkého stupně těžkého stupně	120 240
133. Poškození poloměsíčitě chrupavky s blokádami	230—300	141. Plochá noha vbočená (po zlomenině kostí patní, kostí nártních nebo obou kotníků)	350
134. Pakloub bérce (kostí holenní nebo obou)	680	142. Úrazy palce nohy: ztráta celého prstu ztráta konečného článku úplná ztuhlost obou kloubů úplná ztuhlost jednoho z kloubů	150 50 150 70
135. Zkrácení jedné dolní končetiny nad 2 cm nad 6 cm	300 600	143. Ztráta jiného prstu nohy: za každý	20
136. Stejně zkrácení obou d. k.	—	144. Porucha funkce každého z těchto prstů	10
137. Zlomenina bérce, zhojená s osovou úchylnou do 15° nad 15°	230 380	145. Obrna sedacího nervu úplná	750
138. Ztuhlost hlezenného kloubu v pra- vém úhlu k bérce	380	146. Obrna lýtkového nervu úplná	350
139. Ztuhlost hlezenného kloubu v plan- tární flexi do 10° do 30°	300 450	147. Obrna holenního nervu	500
		148. Větší jizvy (podle lokalizace a roz- sahu); náhrada za omezení funkce kloubu se přičítá podle odst. 2 zásad	20—160

Tabulka 3

Příloha k vyhl. č. 7/1962

POSUZOVÁNÍ ZTÍŽENÍ SPOLEČENSKÉHO UPLATNĚNÍ PŘI NEMOCÍCH Z POVOLÁNÍ

A. Zásady

1. Jednorázové odškodnění za ztížení společenského uplatnění při nemoci z povolání zahrnuje jak odškodné za ztížení společenského uplatnění, tak i za bolest, která postiženému vznikla nebo v budoucnu vznikne.

2. Jestliže nemoc z povolání nezanechala u pracovníka trvalé změny, nepřísluší odškodnění za ztížení společenského uplatnění. Přechodné, objektivně zjištělé změny vyvolané nemocí z povolání a působící bolest se hodnotí v rámci bolestného (příloha 1 k vyhlášce).

3. Lékař na základě závažnosti zjištěné nemoci z povolání a s přihlédnutím k jejímu vývoji ohodnotí ji základním počtem bodů podle oddílu B.

4. Jestliže poškozený onemocněl několika nemocemi z povolání, ohodnotí se nemoc z povolání, při níž je v oddílu B stanoven nejvyšší počet bodů, plným počtem bodů; ostatní nemoci z povolání u poškozeného se hodnotí polovicí bodů uvedených v oddílu B.

5. Posuzující lékař je oprávněn s ohledem na zvláštní okolnosti, zejména na komplikace, odchýlit

se nejvýše o ± 20 % od hodnocení vypočítaného podle sazeb a zásad tabulky.

6. Posudek o jednorázovém úrazovém odškodnění při nemoci z povolání vydává písemně lékař oddělení (ordinariátu, kliniky) nemocí z povolání na zavedeném tiskopisu; jeho opis se přiloží ke zdravotnické dokumentaci. V posudku vedle jména a osobních údajů se stručně uvede, jakým způsobem lékař stanovil počet bodů. V posudku se vyjadřuje lékař pouze ke zjištěnému zdravotnímu stavu, vzhledem k nemoci z povolání.

B. Sazby pro hodnocení

1. Chronická otrava olovem, stav po otravě olovem	150—600
2. Chronická otrava fosforem	150—900
3. a) Stav po poškození fluorem (po-leptání)	60—600
b) Fluorosa	300—750
4. Chronická otrava rtuťí, stav po ota-vě rtuťí	150—900
5. Chronická otrava arsenem, stav po otravě arsenem	150—900

6. Chronická otrava manganem	150—750	18. Kožní rakovina profesionálního původu	450—1200
7. Chronická otrava sirouhlíkem, stav po otravě sirouhlíkem	150—900	19. Profesionální dermatosy	60—750
8. Otrava sirovodíkem	150—600	20. Rakovina plic z radioaktivních látek	200
9. Chronická otrava kysličníkem uhe- natým, stav po otravě CO	150—750	21. a) Tuberkulóza plic	450—1500
10. Otrava kyanovodíkem a jeho slouče- ninami	60—450	b) Tubercula anatomicum	60—300
11. a) Chronická otrava benzenem, stav po otravě benzenem	150—1200	c) Ostatní mimoplicní formy tbc	300—1200
b) Chronická otrava toluenem, stav po otravě toluenem	60—450	d) Hepatitis epidemica prof., stav po hepatidě	300—1200
c) Chronická otrava xylenem, stav po otravě xylenem	60—450	e) Tyfus abd., stav po tyfu (bacilonosičství)	150—900
12. a) Chronická otrava anilinem	150—750	f) Stavy po ostatních přenos- ných a parazitár. nemocech	150—1200
b) Papilom a rakovina močového měchýře při výrobě benzidinu	750—2000	22. Tropické přenosné nemoci	150—200
c) Otrava odstřelovými plyny	150—600	23. a) M. Bang, stav po brucelose	150—1200
d) Otrava trinitrotoluenem	150—750	b) Stav po ornitose	150—900
13. a) Chronická otrava trichlorethyle- nem	150—750	c) M. Weil, stav po M. Weil	300—900
b) Chronická otrava methyichlori- dem, stav po otravě	150—1200	d) Tetanus	85—300
c) Chronická otrava methyibromi- dem, stav po otravě	150—1200	e) Stav po klíštové encefalitidě	300—1200
d) Chronická otrava dichloretha- nem, stav po otravě	150—900	f) Infekční hrboly dojičů	60—200
e) Chronická otrava tetrachlorme- thanem, stav po otravě	150—900	g) Trichofycie	60—300
f) Chronická otrava vinylchlori- dem	150—600	24. Nesonová nemoc (trvalé postižení)	300—1200
14. Chronická otrava dinitroglykolem nebo dinitrodiglykolem	150—900	25. a) Vasoneuroza	50—300
15. a) Otrava fosgenem nebo difosge- nem, stav po otravě	150—450	b) Poškození šlach, svalů a kloubů otřesy	150—600
b) Otrava yperitem. lewisitem	150—750	26. Aluminosa	150—450
16. a) Rentgenová dermatitis	60—450	27. Beryliosa plic	600—1800
b) Poškození krvevotvorby ionisu- jícím zářením	150—1200	28. a) Silikosa	600—2000
c) Rakovina kůže z ionisujícího záření	450—1200	b) Silikotuberkulóza	1200—2000
d) Zákal čočky z ionisujícího záření	200—480	29. Asbestosa	600—2000
17. Poškození elektromagnetickým zářením	150—750	b) Asbestosa s rakovinou plic	2000
		30. Poškození dýchacích cest Thomaso- vou moučkou	150—450
		31. a) Perforace nosní přepážky účin- kem chrómu	50—200
		b) Dermatosy z chrómu	150—750
		c) Rakovina plic z chrómu	2000
		32. Těžká nedoslýchavost z hluku	300—700
		33. Šedý zákal	300—900
		34. Nystagmus horníků v těžkých a slo- žitých tvarech	90—230
		35. Otlak loketního nervu	300—750
		36. Rozedma plic foukačů skla	150—500
		37. Profesionální nedomykavost hla- sivek a uzlíky na hlasívkách	150—450

8

V Y H L Á Š K A

ministerstva zdravotnictví, Státního úřadu sociálního zabezpečení a Ústřední rady odborů

ze dne 9. ledna 1962,

kterou se upravuje společné uplatňování nároků na náhradu nákladů léčebné péče,
dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení a rozhodování o nich

(vyhláška o regresních náhradách)

Ministerstvo zdravotnictví, Státní úřad sociálního zabezpečení a Ústřední rada odborů v dohodě s ministerstvy financí, dopravy a spojů, s ostatními zúčastněnými ústředními úřady a s Ústředním svazem výrobních družstev stanoví podle § 23 odst. 1 zákona č. 150.1961 Sb., o náhradách při úrazech a nemocech z povolání (dále jen „zákon“), a podle zásad schválených vládním usnesením ze dne 24. listopadu 1961:

Oddíl první

Všeobecná ustanovení

§ 1

V zájmu zlepšování péče o bezpečnost a ochranu zdraví při práci, o bezpečnost v dopravě a o do-
držování pravidel socialistického soužití a v zájmu důsledného, soustavného a účinného boje proti úra-
zům a nemocem z povolání se sjednocuje uplatňo-
vání náhrad nákladů léčebné péče, dávek nemoc-
enského pojištění a důchodového zabezpečení, které
vznikly z důvodu úrazu nebo nemoci z povolání, ja-
kož i rozhodování o těchto náhradách.

§ 2

Společným uplatňováním nároků na náhradu
nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojiš-
tění a důchodového zabezpečení podle § 17 až 19
zákona (dále jen „regresní nároky“) se pověřují
ústavy národního zdraví (oddíl druhý).

§ 3

O regresních nárocích rozhodují okresní národ-
ní výbory (oddíl třetí).

Oddíl druhý

Hlášení, zjišťování a uplatňování
regresních nároků

§ 4

(1) Podkladem pro zjišťování a uplatňování re-
gresních nároků jsou hlášení podávána podle usta-
novení dalších odstavců o poškozeních na zdraví

nebo o smrti, k nimž došlo následkem úrazu pra-
covních i nepracovních nebo nemocí z povolání (dále
jen „úraz“).

(2) Zdravotnická zařízení ohlašují úrazy obča-
nů, které přijala do léčeni z důvodu úrazu, a uve-
dou v hlášení i příčinu úrazu (zpravidla podle
zjištění u léčeného občana).

(3) Závodní (místní) výbory základních organi-
zací Revolučního odborového hnutí, popřípadě jimi
zmocněné komise bezpečnosti a ochrany zdraví při
práci, jakož i závodní důvěrníci podávají hlášení
o všech úrazech, které byly důvodem pro poskytnutí
některé dávky nemocenského pojištění v podniku.
V hlášení odborové orgány uvedou zjištěné příčiny
a okolnosti, za kterých došlo k úrazu a kdo podle
jejich názoru za úraz odpovídá; jde-li o pracovní
úraz nebo o nemoc z povolání, uvedou zejména, zda
k nim došlo tím, že v podniku nebyly dodrženy po-
vinnosti vyplývající z předpisů o bezpečnosti
a ochraně zdraví při práci nebo závazné pokyny
dané podniku orgány státního odborného dozoru
nebo orgány dozoru nad bezpečností a ochranou
zdraví při práci. Odborové orgány se v hlášení také
vyjádří, zda doporučují uplatnění regresního ná-
roku.

(4) Hlášení o úrazech, které byly důvodem pro
poskytnutí některé dávky nemocenského pojištění
ve výrobním družstvu, podává představenstvo vý-
robního družstva, popřípadě jeho komise péče
o pracující. Ustanovení předchozího odstavce platí
pro ně obdobně.

(5) Vyšší odborové orgány a při nich ustano-
vení inspektoři bezpečnosti práce podávají hlášení
o pracovních úrazech a o nemocech z povolání, je-
jichž vyšetřování se účastní, a podají v nich též roz-
bor zjištěných příčin úrazu. To platí i pro jiné or-
gány, které se zabývají vyšetřováním úrazů a zjiš-
továním jejich příčin (pro obvodní báňské úřady, pro
Ústav technického dozoru a jeho inspektoráty, pro
okresní a místní národní výbory, pokud jde o úrazy
v jednotlivých zemědělských družstvech apod.).

(6) Orgány Věřejné bezpečnosti podávají hláše-
ní o úrazech, o nichž konaly setřetí; uvedou v nich

zejména stručný popis nehody a nejdůležitější okolností potřebné pro uplatnění regresního nároku.

(7) Hlášení podle předchozích odstavců podávají orgány hlášením povinné bez zbytečných průtahů okresnímu ústavu národního zdraví, v jehož obvodu došlo k úrazu, popřípadě jinému ústavu národního zdraví příslušnému k uplatnění regresního nároku (§ 8).

§ 5

(1) Zdravotnická zařízení hlásí ústavu národního zdraví příslušnému k uplatnění regresních nároků kromě údajů uvedených v § 4 údaje potřebné pro výpočet nákladů léčení, a to ihned po skončení léčení. Orgány provádějící nemocenské pojištění, popřípadě zabezpečení v nemoci (orgány Revolučního odborového hnutí, výrobního družstevnictví a národních výborů) hlásí takto výši vyplacených dávek nemocenského pojištění (zabezpečení) ihned po skončení výplaty a orgány sociálního zabezpečení výši přiznaných dávek důchodového zabezpečení ihned po právní moci rozhodnutí o jejich přiznání.

(2) Orgány uvedené v odstavci 1 jsou povinny hlásit neprodleně také každou změnu hlášených skutečností, zejména u dávek důchodového zabezpečení každé pravomocné zvýšení, snížení nebo zastavení výplaty dávek; tuto povinnost však orgány sociálního zabezpečení nemají, jestliže regresní nárok za dávky důchodového zabezpečení byl vypořádan kapitálovou hodnotou.

§ 6

(1) Regresní nárok uplatňuje, pokud v dalších odstavcích není stanoveno jinak, okresní ústav národního zdraví, v jehož obvodu došlo k úrazu, který je důvodem regresního nároku.

(2) Místo okresního ústavu národního zdraví uvedeného v odstavci 1 uplatňuje regresní nárok

- a) okresní ústav národního zdraví, v němž se soustředilo základní léčení, poskytl-li ústav uvedený v odstavci 1 jen první pomoc,
- b) okresní ústav národního zdraví, v němž při hromadném úrazu byla přijata do ošetřování většina zraněných, a to za všechny takto zraněné,
- c) závodní ústav národního zdraví, jestliže byl uplatňováním regresních nároků pověřen ředitelem svého příslušného okresního ústavu národního zdraví, a to v rozsahu tohoto pověření.

(3) Jde-li o regresní nárok, který by měl ústav národního zdraví uplatnit sám proti sobě, nebo jde-li o regresní nárok proti okresnímu národnímu výboru, jehož zařízením ústav národního zdraví je, pověř krajský národní výbor uplatněním takového regresního nároku některý jiný ústav národního zdraví.

(4) Krajský národní výbor, popřípadě ministerstvo zdravotnictví může výjimečně pověřit uplatňováním regresních nároků ústav národního zdraví,

který by k tomu nebyl podle předchozích odstavců příslušný, jestliže pro to jsou zvláštní závazné důvody.

§ 7

(1) Ústav národního zdraví připravuje podklady pro rozhodování o regresních nárocích. Přitom dbá, aby skutkový stav byl zjištěn co nejpřesněji a nejpřipraveněji.

(2) K zjištění skutkového stavu je ústav národního zdraví oprávněn požadovat od organizací i občanů sdělování potřebných údajů, konat šetření v organizacích i na jiných místech a vyžadovat si odborná vyjádření.

§ 8

(1) Po zjištění skutkového stavu a jiných potřebných podkladů oznámí ústav národního zdraví organizaci nebo občanovi odpovědnému z regresního nároku důvod a výši požadované náhrady a vyzve je, aby do určité lhůty zaplatili, popřípadě regresní nárok písemně uznali co do důvodu i do výše, anebo aby se v této lhůtě k požadavku a jeho podkladům vyjádřili.

(2) Jestliže organizace nebo občan ve stanovené lhůtě nezaplatil, popřípadě neuznal písemně co do důvodu i výše závazek k regresní náhradě, neplní uznatý závazek anebo žádá o snížení nebo promínutí náhrady, uplatní ústav národního zdraví regresní nárok u rozhodujícího orgánu (§ 11).

(3) Ústav národního zdraví může sám bez uplatnění u rozhodujícího orgánu:

- a) odložit případy, které podle hlášení nebo výsledků šetření zřejmě nezakládají regresní nárok;
- b) povolit občanovi, který písemně uznal závazek k regresní náhradě co do důvodu i výše, na jeho žádost přiměřeně splátky, nikoli však na dobu delší než tři roky; žádá-li občan o povolení splátek na delší dobu, předloží ústav národního zdraví věc rozhodujícímu orgánu k rozhodnutí o regresním nároku i o splátkách.

(4) Ústav národního zdraví vede podle došlých hlášení a výsledků řízení evidenci regresních nároků; její součástí je i úschova hlášení a podkladů umožňující řádnou kontrolu odložených případů.

Oddíl třetí

Rozhodování o regresních nárocích

§ 9

(1) Okresní národní výbory zřizují pro rozhodování o regresních nárocích regresní komise jako užší komise při svých zdravotnických komisích. Vyžaduje-li to rozsah rozhodování o regresních nárocích, zřídí okresní národní výbor v potřebném počtu více regresních komisí.

(2) Regresní komise ve spolupráci s ostatními orgány a složkami okresního národního výboru a v součinnosti s okresní odborovou radou sledují také vývoj úrazovosti v okrese a projednávají od-

straňování nedostatků v bezpečnosti a ochraně zdraví zjištěných při rozhodování o regresních nárocích. Předkládají zdravotnické komisi okresního národního výboru na základě získaných zkušeností návrhy a náměty ke zlepšení stavu bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti v dopravě a podávají jí zprávy o své činnosti.

§ 10

[¹] Předsedou regresní komise je poslanec okresního národního výboru — člen zdravotnické komise. Dalšími členy regresní komise jsou zástupce Revolučního odborového hnutí, zástupce státní zdravotní správy, zástupce sociálního zabezpečení a zástupce státní finanční správy.

[²] Předsedu a ostatní členy regresní komise a jejich náhradníky volí okresní národní výbor. Dbá přitom, aby za předsedu byl, pokud možno, zvolen poslanec, který je členem Revolučního odborového hnutí. Zástupce Revolučního odborového hnutí v komisi volí na návrh okresní odborové rady.

[³] Regresní komise je způsobilá jednat a rozhodovat, je-li přítomen předseda, zástupce Revolučního odborového hnutí a jeden z dalších členů (náhradníků) komise.

[⁴] Je-li zřízeno více regresních komisí, mohou být jejich členové (náhradníci) přibíráni k jednání a rozhodování v kterékoli regresní komisi tak, aby v ní byly zastoupeny všechny složky uvedené v odstavci 1. Všechny regresní komise v okrese mohou být též svolávány ke společným zasedáním, na kterých se projednávají úkoly uvedené v § 9 odst. 2, jednotný postup a jiné zásadní otázky.

[⁵] Rozhoduje-li se o regresním nároku z pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, může regresní komise přizvat k jednání také zástupce Revolučního odborového hnutí, popřípadě výrobního družstevnictví, z výrobního (pracovního) oboru, do něhož spadá organizace, v níž došlo k úrazu.

§ 11

[¹] Regresní komise rozhoduje

a) o regresních nárocích, které uplatnil ústav národního zdraví nebo o kterých regresní komise zahájila řízení z vlastního podnětu, a schvaluje smíry o nich; přitom rozhodne též, zda uplatňovaná náhrada má být snížena nebo prominuta (§ 13 a 14), popřípadě povolí k jejímu zaplacení přiměřené splátky;

b) o snížení nebo prominutí regresních náhrad již pravomocně přiznaných.

[²] Okresní národní výbor může pověřit odbor zdravotnictví, aby rozhodoval místo regresní komise, jde-li

a) o regresní nároky menšího rozsahu (zpravidla do částky 500 Kčs);

b) o regresní nároky písemně již uznané co do důvodu i výše;

c) o regresní nároky, o nichž bylo co do důvodu již pravomocně rozhodnuto (§ 16).

[³] O dodatečném povolení splátek náhrad již pravomocně přiznaných rozhoduje finanční odbor okresního národního výboru, u něhož se regresní nárok účtuje.

[⁴] K jednání a rozhodování je místně příslušný orgán toho okresního národního výboru, v jehož obvodu působí ústav národního zdraví příslušný v daném případě k uplatnění regresního nároku (§ 6).

§ 12

Účastníky řízení o regresních nárocích jsou ústav národního zdraví příslušný k uplatňování regresního nároku a organizace nebo občan, proti nimž se regresní nárok uplatňuje.

§ 13

Odpovídá-li za úraz organizace, přizná se regresní nárok v plné výši, která po právu náleží. Náhradu lze snížit jen zcela výjimečně, mluví-li pro to zvláštní okolnosti hodné mimořádného zřetele.

§ 14

[¹] Odpovídá-li občan za úraz, který způsobil úmyslně nebo v opilosti anebo odpovídá-li za úraz podle předpisů o odpovědnosti z provozu dopravních prostředků, přizná se regresní nárok v plné výši, která po právu náleží.

[²] Nejde-li o případ uvedený v odstavci 1, stanoví se výše náhrady, kterou je občan povinen uhradit z jednoho regresního případu, tak aby nepřesáhla částku 10.000 Kčs. Při stanovení výše náhrady se přihlídně k výši skutečných nákladů na léčebnou péči a na dávky nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení, ke společenskému významu případu i k poměrům odpovědného občana, zejména k jeho poměru k práci a společenskému vlastnictví, k jeho osobním vlastnostem a hospodářským poměrům, jakož i k případným dalším závazkům, které mu z téhož důvodu vznikly k jiným oprávněným; přitom je třeba dbát, aby výše náhrady byla úměrná míře odpovědnosti občana a aby byl zachován výchovný účel regresního nároku.

[³] Regresní nárok proti občanovi lze snížit, popřípadě prominout, jestliže občanova povinnost k náhradě se svými důsledky dotýká také výživy a životního postavení toho, kdo byl postižen úrazem (např. jde-li o regresní nárok proti živiteli rodiny, který způsobil úraz člena své rodiny); regresní nároky uvedené v odstavci 1 lze snížit z jiných důvodů jen zcela výjimečně, mluví-li pro to zvláštní okolnosti hodné mimořádného zřetele.

§ 15

[¹] O odvoláních proti rozhodnutím o regresních nárocích rozhoduje zdravotnická komise okresního národního výboru. Okresní národní výbor může pověřit regresní komisi, aby místo zdravotnické komise rozhodovala o odvoláních proti rozhodnu-

tím odboru zdravotnictví okresního národního výboru vydaným podle § 11 odst. 2.

(2) Vyžaduje-li rozhodnutí o regresním nároku zvláštního odborného posouzení a nebyla-li věc po této stránce dostatečně osvětlena již v dosavadním řízení, opatří si odvolací orgán odborné vyjádření orgánu národního výboru vyššího stupně, popřípadě jiného orgánu (např. ve věcech bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vyjádření orgánů vykonávajících dozor nad bezpečností při práci, orgánů odborného technického dozoru nebo orgánů hygienické a protiepidemické služby, ve věcech dopravních vyjádření orgánů Veřejné bezpečnosti).

§ 16

Rozhodla-li regresní komise o některé části regresního nároku a je-li rozhodnutí o ní již pravomocné, je toto rozhodnutí závazné i pro rozhodování o ostatních jeho částech plynoucích z téhož právního důvodu.

§ 17

(1) Organizaci, která byla uznána povinnou uhradit regresní nárok, se uloží uhradit také náklady vzniklé prováděním důkazů a náklady potřebné k účelnému uplatnění regresních nároků. Měla-li organizace se svými námitkami částečný úspěch a nejde-li jen o úspěch nepatrný, uloží se jí uhradit jen poměrný díl těchto nákladů.

(2) Občanovi, který byl uznán povinným uhradit regresní nárok, se uloží v přiměřené výši úhrada nákladů uvedených v odstavci 1. Jestliže tyto náklady vznikly jeho zaviněním nebo jde-li o případ uvedený v § 14 odst. 1.

§ 18

Orgány rozhodující o regresním nároku mohou již před zahájením řízení nebo v jeho průběhu učinit v nezbytně nutném rozsahu opatření, kterých je třeba k zajištění účelu řízení, zejména naříditi zajištění věcí, kterých je třeba k provedení důkazu.

Oddíl čtvrtý

Ustanovení společná, přechodná a závěrečná

§ 19

(1) Sazby náhrad nákladů léčebné péče pro regresní účely se stanoví:

- a) za ambulantní péči částkou 5 Kčs za každý den pracovní neschopnosti (dny ústavní nebo lázeňské péče se odečítají). Při ambulantní péči bez souvislosti s pracovní neschopností se počítá 20 Kčs za každou ordinaci nebo návštěvu. V zubní péči se kromě toho za protetické práce z drahého kovu počítá cena volného drahého kovu, pokud nebyla uhrazena léčeným občanem;
- b) za ústavní péči (s výjimkou lázeňské péče) částkou 60 Kčs za každý ošetrovací den bez

zřetele k druhu zdravotnického zařízení, v němž byla tato péče poskytnuta;

- c) za lázeňskou péči při ústavním léčení podle stanovených cen léčebných pobytů, jinak podle stanovených cen léčebných výkonů poskytovaných v lázeňských organizacích;
- d) za dopravu nemocného nebo zdravotnického pracovníka k nemocnému sanitními vozy částkou 2 Kčs za každý ujetý kilometr; na vzdálenost menší než 6 km jednotnou částkou 13 Kčs.

(2) V sazbách uvedených v odstavci 1 je zahrnuta náhrada všech běžných i zvláštních úkonů, jakož i všech léků a běžných ortopedických pomůcek poskytnutých ať přímo nebo na základě lékařského předpisu. Za léčebné a ortopedické pomůcky, které nejsou běžné (např. protlézy končetin, vozíky pro nemocné), jakož i za jiné služby, zejména též za fyzikální léčbu a za jiné úkony poskytované mimo ordinaci se počítá náhrada podle příslušných ceníků nebo sazebníků, popřípadě ve výši skutečně poskytnutého příspěvku. Náklady dopravy nemocných jinými dopravními prostředky než sanitními vozidly se nahrazují ve výši skutečně vyplacených částek.

§ 20

Regresní nároky přiznané rozhodnutím nebo schváleným smírem a regresní nároky uznané podle § 8 účtují finanční odbory příslušných okresních národních výborů (§ 11 odst. 4); rozhodnutí a smíry též vykonávají. Není-li plněn regresní nárok pouze uznaný, postoupí se věc ústavu národního zdraví k uplatnění před rozhodujícím orgánem.

§ 21

Náhrady z regresních nároků se platí na účet příslušných okresních národních výborů u Státní banky československé; jsou přímým příjmem okresních národních výborů a účtují se na kapitole „Všeobecná pokladní správa“.

§ 22

Pokud se řízení o regresních nárocích v této vyhlášce neupravuje odchylně, platí pro ně obecné předpisy o správním řízení před národními výbory.

§ 23

Uplatňování regresních nároků řídí a metodicky vede ministerstvo zdravotnictví v součinnosti se Státním úřadem sociálního zabezpečení a Ústřední radou odborů.

§ 24

V uplatňování a vymáhání regresních nároků, o kterých bylo před 1. únorem 1962 zahájeno řízení u soudu, pokračují orgány dosud příslušné. Tyto orgány dokončí také šetření o regresních nárocích z úrazů, které jim byly před 1. únorem 1962 ohlášeny, a vyzvou odpovědnou organizaci nebo občana k zaplacení náhrady; případy, v nichž odpovědná organizace nebo občan ve stanovené lhůtě požadovanou náhradu nezaplátí nebo písemně neuzná co

do důvodu i výše anebo uznaný závazek neplní, ode-
vzdají příslušnému ústavu národního zdraví k řízení
podle třetího oddílu.

§ 25

Tato vyhláška se nevztahuje na regresní nároky
podle zákona č. 32/1957 Sb., o nemocenské péči
v ozbrojených silách, a podle zákona č. 33/1957 Sb.,
o sociálním zaopatření příslušníků ozbrojených sil,
uplatňované orgány a zařízeními ministerstva ná-
rodní obrany a ministerstva vnitra.

§ 28

Předpisy, podle nichž je možno zjednodušeným
způsobem projednávat a vypořádávat regresní ná-
roky proti osobám, které jsou pojištěny u Státní
pojišťovny pro případ své odpovědnosti, nejsou do-
tčeny.*)

§ 27

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. února
1962.

Ministr zdravotnictví:

Plojhar v. r.

Předseda Státního úřadu sociálního zabezpečení:

Erban v. r.

Předseda Ústřední rady odborů:

Zupka v. r.

*1) Vládní usnesení ze dne 9. března 1960 č. 201/1960.